

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΓΕΝΑΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 344 ΔΡΧ. 200

ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΑ ΠΣΕ

Να σταθούμε στο πλευρό των φοιτητών της Κρήτης ενάντια στους σοσιαλφασίστες

Οι σημερινοί μεγάλοι ρυθμοί ανάπτυξης της τεχνολογίας και της αύξησης της γνώσης ακυρώνουν όσα έμαθε στο σχολείο ο μαθητής αλλιά και ο φοιτητής σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η γνωστή διαδικασία κατά την οποία ένας ειδικευόμενος τεχνίτης, φοιτητής ή γενικά μαθητής, αποκτούσε μιιά και έξω τα επαγγελματικά του προσόντα, εφόδιο για όλη του τη ζωή, στο χρόνο της μαθητείας του δεν καλύπτει πια τις ανάγκες.

Γενικά για τη “δια βίου εκπαίδευση”

Η συμμετοχή στη σημερινή σύγχρονη παραγωγή απαιτεί μια συνεχή ανανέωση των γνώσεων και των ικανοτήτων γενικά από ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων. Υπάρχει η απαίτηση, στο χώρο της δουλειάς, ο εργαζόμενος να μαθαίνει να χρησιμοποιεί τη νέα τεχνολογία και να προσαρμόζεται στους

ρυθμούς αλλαγής των μεθόδων της παραγωγής. Η εργασία γίνεται συνθετότερη αφού οι επενδύσεις σε νέες τεχνολογίες μεγαλώνουν συνέχεια σε σχέση με την επένδυση σε γη, κτίρια και πρώτες ύλες. Η πληροφορία είναι ένα μεγάλης αξίας εμπόρευμα για τον πιο κερδοφόρο προσανατολισμό των επενδύσεων, για τη διοίκηση των μονοπωλίων και των επιχει-

ρήσεων, για την κυριαρχία του κεφαλαίου στην εργασία και η απόκτησή της καθώς και η αξιοποίησή της στην υπηρεσία του κεφαλαίου απαιτεί εξειδικευμένη γνώση, γενική μόρφωση και φαντασία. Μέσα σ’ αυτές τις συνθήκες της εκρηκτικής ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων από το ελεύθερα διακινούμενο χρηματιστικό κεφάλαιο ο ρόλος του επίσημου εκπαιδευτικού συστήματος διαφοροποιείται σε σχέση με το παρελθόν. Το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα δεν είναι πια η μόνη πηγή γνώσης. Ο κάτοχος ενός οποιουδήποτε πτυχίου δεν εξασφαλίζει όπως παλιότερα δουλειά. Το κριτήριο καταλληλότητας για τις επιχειρήσεις είναι πια αν ο υποψήφιος για πρόσληψη είναι ι-

κανός να κάνει μια δουλειά και όχι αν έχει πτυχίο ή αν μπορεί τουλάχιστον να μάθει αυτή τη δουλειά σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ο ανταγωνισμός δεν αφήνει περιθώρια αδράνειας. Έτσι και τα παλιά τυπικά προσόντα μπορούμε να πούμε ότι έχουν αρχίσει να υποκαθίστώνται σε μεγάλο βαθμό από την αποδειγμένη ικανότητα του εργαζόμενου να μαθαίνει.

Ο σημερινός μεγάλος ρυθμός αύξησης της οργανικής σύνθεσης του κεφαλαίου στις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης είναι ένας επιπλέον λόγος που δυσκολεύει τον εργαζόμενο να εκτιμήσει το βαθμό της εκμετάλλευσης του από τον απρόσωπο κάτοχο του χρηματιστικού κεφαλαίου καθώς και τη σχέση του με τους άλλους εργα-

ζόμενους αφού στη μονάδα του χρόνου, έστω μιας ημέρας, ο εργαζόμενος αν μπορεί να δει το προϊόν της εργασίας του βλέπει πολύ συχνά ότι η μέση εργατική δύναμη που καταβάλλει παράγει διαφορετικά σε ποσότητα και ποιότητα εμπορεύματα που έχουν συνεχώς μικρότερη τιμή. Οι μεγάλοι ρυθμοί συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου και η αυξανόμενη κυριαρχία του στην εργασία εκτός του ότι δυσκολεύουν τον εργαζόμενο να εκτιμήσει το βαθμό της εκμετάλλευσης του, έχουν και σαν επίπτωση την αναδιάρθρωση του ίδιου του χρόνου ζωής του ατόμου.

συνέχεια στη σελ. 4

Συνεννόηση Σημίτη-Καραμανλή για την εσωκομματική πάλη στη Ν.Δ

Μετά τη συμφωνία του Καραμανλή για την εκλογή Στεφανόπουλου που, όπως είπαμε σήμαινε βασικά την εξουδετέρωση της απόπειρας Μητσοτάκη να επανακάμψει στην ουσιαστική ηγεσία της ΝΔ μέσω Προεδρίας της Δημοκρατίας, οι κλίκες Σημίτη και Καραμανλή βαδίζουν συνεννοημένες πίσω από την πλάτη των οπαδών τους για να υποτάξουν τις ευρωπαϊκές τάσεις της αστικής τάξης στην κοινή φιλορωσική πολιτική τους.

Το μεγάλο ζήτημα, όπως έχουμε ξαναπεί, είναι με τη ΝΔ. Η ρωσόδουλη κλίκα Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου ελέγχει πια συντριπτικά το ΠΑΣΟΚ. Όμως η ως χθες φιλοευρωπαϊκή ΝΔ θέλει πολύ χρόνο για να ελεγχθεί από την κλίκα Καραμανλή. Αυτός είναι και ο λόγος που το ρωσόφιλο μέτωπο δεν θέλει να δώσει την εξουσία σε μια μη ελεγχόμενη ακόμα ΝΔ και προτιμά ασυζητητί το ΠΑΣΟΚ.

Όμως το μεγάλο πρόβλημα για τους “ρώσους” είναι να πετύχουν εκλογική νίκη για το ΠΑΣΟΚ δίχως να πέσει από την ηγεσία της ΝΔ ο Καραμανλής. Γιατί έχει γίνει ένας άγραφος κανόνας για τη μεταπολιτευτική ΝΔ όποιος αρχηγός χάνει τις εκλογές να παραιτείται. Το ζήτημα λοιπόν για τον ρωσόφιλο Καραμανλή είναι να μην παραιτηθεί για να μην έρθει ένας άλλος ευρωπαϊόφιλος στην εξουσία. Αυτό είναι ακόμα πιο επιτακτικό σήμερα όπου ο ποιο πιθανός αντικαταστάτης του Καραμανλή είναι ο ευρωπαϊόφιλος Αβραμόπουλος, ενώ κανείς άλλος της καραμανλικής κλίκας δεν έχει το κύρος να γίνει τώρα διάδοχος του αρχηγού του στην ηγεσία της ΝΔ.

Βέβαια αυτή η “μη παραίτηση” του Καραμανλή μετά από μια ήττα μπορεί να γίνει δικτατορικά, με το έτσι θέλω γιατί δεν υπάρχει καμιά καταστατική υποχρέωση για αλλαγή του αρχηγού. Πρόκειται απλά για ένα “κομματικό έθιμο”. Όμως αν παραβεί το έθιμο με το έτσι θέλω ο Καρα-

μανλής υπάρχει ο άμεσος κίνδυνος να φτιαχτεί και να ισχυροποιηθεί ταχύτατα ένα κόμμα Αβραμόπουλου που θα συσπειρώσει εκείνη τη στιγμή όλη την αντικαραμανλική οργή μέσα στη ΝΔ. Σε μια τέτοια περίπτωση Σουφλιάς, Μάνος, Κοντογιαννόπουλος, Ανδριανόπουλος μπορούν να προσχωρήσουν στο νέο πόλο εξουσίας και να τον δυναμώσουν επικίνδυνα ακόμα και μέχρι την εξουδετέρωση του Καραμανλή. Γι’ αυτό το λόγο είναι πολύ επικίνδυνο για τον Καραμανλή να μένει έξω από τη ΝΔ, ελεύθερος για να δράσει όπως θέλει την κατάλληλη στιγμή, ο Αβραμόπουλος. Θα είναι πολύ πιο ασφαλές λοιπόν για τον Καραμανλή να τον ενσωματώσει στη ΝΔ και μ’ αυτόν τον τρόπο να τον κάνει από τη μια συνυπεύθυνο της ήττας και από την άλλη να τον υποχρεώσει να υποταχθεί στις “αποφάσεις των

συνέχεια στη σελ. 7

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Μαζική νομική προσφυγή κατά των κατεδαφιστών

Τις μέρες που μας έρχονται περισσότεροι από 140 απολυμένοι πρώην εργαζόμενοι των Λιπασμάτων καταθέτουν αγωγή κατά της επιχείρησης ζητώντας αποζημίωση επειδή τους απέλυσε 6 μήνες πριν από την εκπνοή του χρόνου για τον οποίο ήταν δεσμευμένη σύμφωνα με τον νόμο να τους απασχολήσει.

Η εταιρεία "Συνεταιριστικά Λιπάσματα" θυγατρική της Αγροτικής Τράπεζας είχε αναλάβει το 1997 την υποχρέωση να απασχολήσει όλους τους εργαζόμενους τουλάχιστον για 30 μήνες με αντάλλαγμα μια κρατική επιδότηση 5000 δρχ. στο μεροκάματο κάθε εργαζόμενου που θα έπαιρνε - και πήρε - η εταιρεία για 24 ολόκληρους μήνες. Η εταιρεία μόλις έκλεισαν οι 24 μήνες, δηλαδή αφού τσέπωσε την επιδότηση, έκλεισε το εργοστάσιο.

Η ηγεσία Τσιρμούλα - ψευτοΚΚΕ που έλεγχε τα πράγματα στο Σωματείο αρνήθηκε να κάνει οποιαδήποτε κίνηση για να διεκδικήσουν οι εργαζόμενοι αποζημίωση γι' αυτή την πρόωγη απόλυση. Αντίθετα μερικοί εργαζόμενοι - που ήταν από την αρχή μαχητικοί και μάλιστα υποστηρικτές της Επιτροπής Σωτηρίας - έψαζαν το ζήτημα και είδαν ότι υπήρχαν δυνατότητες να διεκδικηθεί η αποζημίωση αυτή. Θα θυμούνται μάλιστα οι αναγνώστες της "Νέας Ανατολής" ότι όλη η μάχη που έγινε στην Πύλη από την Επιτροπή Σωτηρίας για να εμποδιστεί η έξοδος των φορτηγών με το λίπασμα από το εργοστάσιο είχε ένα στόχο: Να δοθούν αμέσως οι μισθοί των 6 μηνών στους εργαζόμενους.

Είναι γεγονός ότι αυτή η διεκδίκηση, ενώ είναι ηθικά πανίσχυρη, νομικά έχει πολλές δυσκολίες. Γιατί η υποχρέωση της εταιρείας να απασχολήσει τους εργαζόμενους είναι, σε πρώτο επίπεδο, απέναντι στον ΟΑΕΔ που της έδινε την επιδότηση. Όμως η επιδότηση δεν είναι μια απλή σύμβαση μεταξύ ΟΑΕΔ και εταιρείας. Είναι ένα προεδρικό διάταγμα, δηλαδή ένας νόμος, που προβλέπει αυτή την επιδότηση ακριβώς για να μην μείνουν άνεργοι οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων, που είχαν απολυθεί και το 1997 από τον προηγούμενο ιδιοκτήτη του εργοστασίου, την Εθνική Τράπεζα.

Οι εργαζόμενοι στηρίζονται ακριβώς σ' αυτή την ουσιαστική υποχρέωση της Εταιρείας, κατά προέκταση και του ΟΑΕΔ, να τους απασχολήσει, στηρίζονται δηλαδή στο πνεύμα αυτής της νομοθετι-

κής ρύθμισης. Η νομική ισχύς απορρέει ακόμα και από το γεγονός ότι η Εταιρεία έκλεισε πρόωρα το εργοστάσιο, χωρίς να έχει οικονομικό εξαναγκασμό να το κάνει, κάτω από μια υποβολιμαία πολιτική πίεση που εδώ εκδηλώνεται και σαν δόλος στο ζήτημα του βμηνου. Γενικά η συμπεριφορά της Εταιρείας στην εποχή του κλεισίματος του εργοστασίου βρωμάει κυριολεκτικά, επειδή βρωμάει και ο πολιτικός μηχανισμός που το έκλεισε. Η Εταιρεία έκλεισε μέσω κάποιων στελεχών της κομματικής γραφειοκρατίας της Εθνικής Τράπεζας και της Αγροτικής που πήραν εντολή από το πολιτικό επιτελείο των κατεδαφιστών Σημίτη - Λαλιώτη κλπ να τελειώνουν ταχύτατα την υπόθεση δίχως αυτό το επιτελείο των εντολέων να εκτεθεί ανοιχτά. Η Εταιρεία αυτή είναι βαριά εκτεθειμένη οικονομικά, νομικά κλπ γιατί οι εντολές της ζήτησαν να κλείσει απότομα και δίχως να παρθούν όλες οι νομικές προφυλάξεις. Την έκλεισαν γρήγορα για να σπάσει το ηθικό των εργαζόμενων και τσακιστεί στα γρήγορα το κίνημά τους που μόλις είχε αρχίσει να ξεσπάει και για να μην προλάβουν να εκδηλωθούν άλλες κοινωνικές και πολιτικές αντιτάσεις.

Η νομική έρευνα που έκαναν οι εργαζόμενοι, τους οδήγησε παραπέρα σε μια ακόμα σημαντικότερη επαφή, στην επαφή με νομικούς εξοικειωμένους με την ευρωπαϊκή νομοθεσία τη σχετική με το ζήτημα των απολύσεων. Υπάρχουν τώρα αρκετά στοιχεία που θα επιτρέψουν και μια δεύτερη προσφυγή όχι πια στα ελληνικά δικαστήρια, αλλά στη νομική επιτροπή της ΕΟΚ και στο Ευρωκοινοβούλιο.

Η Επιτροπή Σωτηρίας υποστήριξε από την αρχή τη νομική διαδικασία που όσο την ερευνούσαμε τόσο πιο ελπιδοφόρες φαινόταν οι προοπτικές της. Ιδιαίτερα από τη στιγμή που απέτυχε το κίνημα για το κλείσιμο της Πύλης, ο νομικός δρόμος ήταν ο μοναδικός που υπήρχε για να συσπειρώσει ξανά τους εργάτες σε ένα δρόμο αγώνα.

Η κλίκα Τσιρμούλα και το ψευτοΚΚΕ χτύπησαν τη νομική προσφυγή, ιδιαίτερα την προσφυγή στην Ευρωπαϊκή Ένωση γιατί αυτή ασκεί και τη μεγαλύτερη πολιτική πίεση στο σοσιαλφασισμό. Και είναι εκεί που αποκαλύφθηκαν περισσότερο παρά στην εσωτερική προσφυγή. Είναι πάνω σ' αυτό το ζήτημα που ο Τσιρμούλας δοκίμασε την μεγαλύτερη του απομόνωση και άρχισε να χάνει και τους πιο στενούς του υποστηρικτές.

Αυτό το σημείο καμπής για όλο τον αγώνα ήταν μια συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά στα μέσα του Νοέμβρη, όπου θα μιλούσε στους εργαζόμενους των Λιπασμάτων, ο δικηγόρος που ειδικευόταν στις προσφυγές στην Ευρ. Ένωση. Σε αυτή την συγκέντρωση είχε συρθεί ο Μ. Τσιρμούλας, κάτω από την πίεση των αγωνιζόμενων εργατών, και της Επιτροπής Σωτηρίας. Εκεί μπροστά σε πάνω από 100 άτομα ο Τσιρμούλας προσπάθησε να στριμώξει τον δικηγόρο, αλλά ξεσκεπάστηκε ο ίδιος και γελοιοποιήθηκε ταυτόχρονα, αφού δεν ήξερε τίποτα σχετικά με ευρωπαϊκές προσφυγές. Τότε σηκώθηκαν από κάτω άνθρωποι που ζήτησαν να τραβήξει μπροστά και δίχως τον Τσιρμούλα τη νομική προσφυγή. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην αρχή αυτής της συγκέντρωσης ο Τσιρμούλας ζήτησε με θράσος να βγουν από την αίθουσα τα μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας Νικολόπουλος και Ζαφειρόπουλος ως μη εργαζόμενοι των Λιπασμάτων. Τότε σηκώθηκε από κάτω ένας εργάτης που δεν είχε πάρει ποτέ μέρος στις διενέξεις ανάμεσα στις δύο πτέρυγες της συνδικαλιστικής μάχης του εργοστασίου και είπε μέσα στη γενική επιδοκιμασία και ιλαρότητα ότι ο Τσιρμούλας δεν είναι πια περισσότερο εργαζόμενος στα Λιπάσματα από όσο είναι τα παραπάνω μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας. Στο τέλος εκείνης της συγκέντρωσης οι εργαζόμενοι καλούσαν τους συναδέλφους τους σε προσφυγή στα δικαστήρια δίχως τον Τσιρμούλα.

Από εκείνη τη μέρα και πέρα ο Τσιρμούλας δεν ξανασηκώθηκε.

Αυτή η στιγμή ήταν ακόμα και η αρχή του τέλους για τον ουσιαστικό επικεφαλής του κνιτισμού μέσα στο εργοστάσιο, τον διπρόσωπο Πολίτη. Αυτός την ίδια εκείνη μέρα που χανόταν ο Τσιρμούλας σηκώθηκε από το πίσω μέρος της αίθουσας για να πει ότι πρέπει η νόμιμη προσφυγή να γίνει μαζί με το Σωματείο και ο Τσιρμούλας να μπει "επικεφαλής" των δικαστικών προσφυγών.

Αυτή ήταν μια ακόμα απόπειρα αυτού του αδίστακτου πολιτικού αίλουρου να εμποδίσει την ουσιαστική ηγεμονία του αγώνα από την Επιτροπή Σωτηρίας. Ο Πολίτης δεν ήθελε τις δικαστικές προσφυγές, αλλά εκείνη τη στιγμή το ζήτημα ήταν να μην απομονωθεί ο Τσιρμούλας και ο ίδιος. Έτσι μπήκε στα λόγια στο μέτωπο των νομικών προσφυγών για να το σαμποτάρει στην πράξη. Πραγματικά από εκείνη τη μέρα ούτε ο ίδιος, ούτε

κανένα μέλος του ψευτοΚΚΕ στο εργοστάσιο υπόγραψε την προσφυγή στα ελληνικά δικαστήρια, ενώ όλοι αυτοί έκφραζαν εντελώς ανοιχτά την αντίθεσή τους σε κάθε προσφυγή στην "βδελυρή" Ευρώπη.

Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς, έδωσε μια πάλη να πείσει τους εργάτες να μην κάνουν κατ' αρχήν την προσφυγή στα ελληνικά δικαστήρια. Ήθελε να την ματαιώσει ή να την αποδυναμώσει κυρίως γιατί αυτή είναι προϋπόθεση για την Ευρωπαϊκή προσφυγή και η διορία της πρώτης έληγε στις 18 του Γενάρη. Προσπάθησαν λοιπόν να αποτρέψουν τους εργαζόμενους να υπογράψουν και να δώσουν λεφτά ως τις 18 του Γενάρη με κάθε τρόπο: Εκτός από τον επίμονο ισχυρισμό τους ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα νίκης, υπόσχονταν αποκατάσταση σε όσους δεν υπέγραψαν ή τους απειλούσαν έμμεσα λέγοντας ότι πίσω από όλα αυτά είναι η Επιτροπή Σωτηρίας και η ΟΑΚΚΕ. Τους έλεγαν ιδιαίτερα ότι αυτές οι προσφυγές είναι πολιτικές κινήσεις αντικυβερνητικού χαρακτήρα και αυτό έχει κάποια πέραση σε έναν κόσμο που είχε ιδιαίτερους πολιτικούς δεσμούς με το ΠΑΣΟΚ.

Αυτή η εκστρατεία πρέπει να είχε κάποιο αποτέλεσμα, αφού μέσα σε ενάμιση μήνα από τότε που οι πρωτοπόροι εργάτες άρχισαν να κινούν τη διαδικασία υπογραφών είχαν υπογράψει λιγότεροι από 30 εργάτες.

Όμως όσο πλησίαζε ο χρόνος εκπνοής της προθεσμίας τόσο δυναμωσαν οι ζιμώσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους, έτσι ώστε γρήγορα ο αριθμός των υπογραφών να ανεβεί στους 50 και ξαφνικά στην συγκέντρωση των εργαζόμενων την περασμένη Πέμπτη στις 13 του Γενάρη να εκτιναχτεί στις 120 υπογραφές.

Αυτή η προσφυγή αυτόματα σημαίνει όχι μόνο την ιδεολογική, αλλά και την οργανωτική συνδικαλιστική απελευθέρωση μιας μεγάλης μάζας εργαζόμενων από την ηγετική συνδικαλιστική κλίκα των Τσιρμούλα - Πολίτη.

Όταν η προσφυγή θα φτάσει και στο ευρωπαϊκό επίπεδο, οι κλίκες αυτές δεν θα μπορούν πια να ελέγχουν ούτε και οργανωτικά τους εργαζόμενους. Στην πραγματικότητα αυτό θα είχε ήδη συμβεί αν, ειδικά ο Τσιρμούλας, δεν έλεγχε τις αποζημιώσεις των εργαζόμενων από τις απολύσεις του '97 μέσω του πουλημένου στην Εθνική και το ΠΑΣΟΚ δικηγόρου Αθανασάκου και αν δεν είχε εξασφαλίσει την αποχή ή τη συστρά-

τευση μαζί του, εκείνων των εργαζόμενων που πιάσανε δουλειά στο εργοστάσιο μετά τις απολύσεις για να εξασφαλίσουν το πακετάρισμα και το πούλημα του λιπάσματος.

Πραγματικά έχουν γίνει τεράστια βήματα προς τα μπρος για να απελευθερωθούν οι συνειδήσεις, αλλά και η πρακτική συνδικαλιστική ζωή των απολυμένων των Λιπασμάτων από τις καθεστωτικές συνδικαλιστικές συμμορίες του ΠΑΣΟΚ και του ψευτοΚΚΕ. Αυτό είναι κάτι το εξαιρετικά σημαντικό παρόλο που έρχεται τόσο αργά, δηλαδή αφού το εργοστάσιο έχει κλείσει. Είναι σημαντικό στρατηγικά γιατί δείχνει ότι έχει ορμάσει μέσα τις εργατικές μάζες η διάθεση για έναν τίμιο και ταξικό δημοκρατικό συνδικαλισμό και ότι αυτές μπορεί να τραβήξουν αποφασιστικά σ' αυτό το δρόμο, αν υπάρχει ένας έστω και μικρός οργανωτικά πολιτικός καταλύτης, όπως είναι η ΟΑΚΚΕ. Από την άλλη μεριά αυτός ο δρόμος ο ανεξάρτητος από την προηγούμενη η-

συνέχεια στη σελ. 3

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

Με συκοφαντίες και πόλεμο φθοράς ΜΕΘΟΔΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ψευτοΚΚΕ και Σημίτης

Ο υπουργός Δικαιοσύνης Γιαννόπουλος, αφού δέχθηκε τη λυσσαλέα επίθεση του ψευτοΚΚΕ, δήλωσε έμμεσα ότι σκοπεύει να παραιτηθεί. Σε αυτή την πάλη φάνηκε για άλλη μια φορά πόσο δυνατό είναι το σοσιαλφασιστικό μέτωπο. Ο Κατριβάνος, νομάρχης Πειραιά-Αθήνας, εκλεγμένος με τη Ν.Δ., εξαπέλυσε την επίθεση του ενάντια στον Γιαννόπουλο με την πλήρη υποστήριξη του ψευτοΚΚΕ και η κυβέρνηση του Σημίτη άφησε ακάλυπτο στα χτυπήματα τον υπουργό της.

Η περίπτωση Γιαννόπουλου είναι μία λεπτή επιχείρηση εκκαθάρισης. Η δυσκολία του σοσιαλφασιστικού μετώπου με τον Γιαννόπουλο είχε να κάνει με τη συμπάθεια που είχε κατακτήσει αυτός ο κατά τ' άλλα "γραφικός" τύπος μέσα στις μάζες, μία συμπάθεια που οφειλόταν σ' ένα μεγάλο βαθμό στο ότι ερχόταν σε ευθεία αντιπαράθεση με το ψευτοΚΚΕ στα "κινήματα". Προσπάθησαν αρχικά να στήσουν ένα κίνημα δικηγόρων εναντίον του με τον Ρουπακιάτη, αλλά απέτυχαν. Τώρα βιάζονται να τον φάνε ιδιαίτερα επειδή τσάκισε τους κνίτες και τις φασιστικές κομψές ψευτοκαταλήψεις τους με μια απλή εισαγγελική απαγόρευση.

Ο Γιαννόπουλος είχε πάντα μία υπερβίαιη προσωπικότητα και είχε χτίσει την πολιτική εικόνα του προβάλλοντας τη συμμετοχή του στην Εθνική Αντίσταση. Όταν ο Κατριβάνος συνεργάστηκε με τη Ν.Δ., ο Γιαννόπουλος τον είχε αποκαλέσει "Νενέκο", "εξωμότη των αγώνων της Αριστεράς" κι επίσης είχε δηλώσει ότι "θα τρίζουν τα κόκαλα του πατέρα του και του αδελφού του". Ο Κατριβάνος δεν περιορίστηκε στο να απαντήσει στις κατηγορίες του Γιαννόπουλου. Πέρασε στην αντεπίθεση χαλκεύοντας στοιχεία, και κατηγορήσε τον Γιαννόπουλο ότι ποτέ δεν πήρε μέρος στην Αντίσταση και ότι είχε νοθεύσει το στρατολογικό του μητρώο εξαλείφοντας τις αναφορές για θητεία του στον κυβερνητικό στρατό.

Μετά από αυτά ο Γιαννόπουλος υπέβαλε μήνυση εναντίον του Κατριβάνου και κατέθεσε αγωγή αποζημίωσης για 250 εκ. δρχ. τα οποία δήλωσε ότι θα έδινε για την ανέγερση μνημείων της Εθνικής Αντίστασης.

Ενώ εκκρεμούσε η αντιπαράθεση μεταξύ τους, στο μέτωπο του Κατριβάνου προστέθηκε δύο μήνες αργότερα, αιφνιδιαστικά, ο Κεδίκογλου ο οποίος αποκάλεσε τον Γιαννόπουλο ταγματσαφιλίτη. Η επέμβαση Κεδίκογλου δεν συνάντησε καμία αντίδραση από το επίσημο ΠΑΣΟΚ.

Η απόφαση του ποινικού δικαστηρίου ήταν ευνοϊκή για τον Γιαννόπουλο, όμως το ψευτοΚΚΕ που στην αρχή της δίκης με ανακοίνωση του είχε τοποθετηθεί υπέρ του Κατριβάνου, δεν έπαψε να

χτυπήματα εναντίον του και με νέα ανακοίνωση χαρακτήρισε την απόφαση του Δικαστηρίου "άδικη" και "μεροληπτική".

Ο Γιαννόπουλος είχε ήδη πριν τα Χριστούγεννα καταθέσει μήνυση εναντίον του Ριζοσπάστη γιατί υιοθετούσε τις κατηγορίες του Κατριβάνου. Αμέσως μετά την έκδοση της απόφασης υπέβαλε και αγωγή αποζημίωσης ύψους 500 εκ. δρχ. (τα οποία επίσης δεσμεύτηκε ότι θα διαθέσει στους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης). Είχε κάνει ένα τεράστιο λάθος. Πίστεψε ότι επειδή η δικαστική απόφαση βγήκε υπέρ του ήταν ισχυρός. Όμως έξω από την αίθουσα των δικαστηρίων, στον πολιτικό στίβο, ο Γιαννόπουλος είχε αδυνατίσει εξαιρετικά κατά τη διάρκεια όλης της δικαστικής αντιπαράθεσης. Όχι μόνο δεν συσπείρωσε γύρω του στελέχη του ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο δεν τον κάλυψε η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και της κυβέρνησης, αλλά αντίθετα δέχτηκε και το εσωκομματικό χτύπημα του Κεδίκογλου, στο οποίο επίσης έμεινε ακάλυπτος. Η ΝΔ ήταν πάντα ενάντια στο Γιαννόπουλο, γιατί ο ίδιος είχε φροντίσει σαν απομεινάρι της γενιάς των αυτοδυναμικών, να δημιουργήσει πολεμικό κλίμα με την "επάρατη". Ο σοσιαλφασιστικός ΣΥΝ είχε προφανώς ανοιχτό μέτωπο μαζί του. Ο ίδιος ο αντίπαλος του, ο Κατριβάνος δεν ήταν ένα τυχαίο πρόσωπο. Είναι ένα άλογο στο οποίο από πολύ παλιά έχει ποντάρει το σοσιαλφασιστικό μέτωπο σαν πολιτική γέφυρα ανάμεσα στη Ν.Δ. και το ψευτοΚΚΕ.

Η αγωγή εναντίον του Ριζοσπάστη, έδωσε την ευκαιρία στο ψευτοΚΚΕ να κηρύξει τον ανένδοτο ενάντια στο Γιαννόπουλο. Με τη σημαία της ελευθεροτυπίας κέρδισε αμέσως την οικουμενική υποστήριξη. Ο Κ. Καραμανλής, πρώτος και καλύτερος δήλωσε τη συμπάραστασή του, ακολούθησαν η Μπακογιάννη και άλλα στελέχη της ΝΔ, στελέχη του ΣΥΝ και του ΔΗΚΚΙ, η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, στελέχη της ΠΑΣΚΕ όπως ο Τσώλης (ΓΣΕΕ) και ο Σουλελές (ΑΔΕΔΥ), η ΕΣΗΕΑ κ.λπ. Από τον χορό δεν έλειψε ο τραγικός Μητσοτάκης.

Μοναδικός υπερασπιστής του έμεινε ο Ρέππας στον οποίο δόθηκε η εντολή να προσφέρει μία τυ-

πική κάλυψη στον ετοιμοθάνατο λίγο πριν την εκτέλεση, όμως η "σιωπή" Σημίτη είναι αποφασιστική για τη στάση της κυβέρνησης σ' αυτό το μεγάλο πολιτικό ζήτημα που δημιουργήθηκε.

Το αποτέλεσμα της πίεσης ήταν μία τελευταία δήλωση του Γιαννόπουλου ότι όταν εκδικαστεί η αγωγή εναντίον του Ριζοσπάστη, δηλαδή στα τέλη Μάρτη, δεν θα είναι υπουργός κι έτσι θα αντιμετωπίσει την εφημερίδα στο δικαστήριο σαν ιδιώτης.

Αυτή η περιπέτεια φαίνεται λοιπόν ότι προετοιμάζει την απομάκρυνση του Γιαννόπουλου από τον διπρόσωπο Σημίτη. Είναι περισσότερο από σαφές ότι ο Γιαννόπουλος χτυπήθηκε για τις επιθέσεις του ενάντια στο ψευτοΚΚΕ. Ο Γιαννόπουλος δεν είναι ο πρώτος υπουργός που στρέφεται δικαστικά εναντίον εφημερίδας. Το ίδιο είχε κάνει και ο Λαλιώτης ενάντια στο "Όνομα, και ο Πάγκαλος ενάντια στον "Ελεύθερο Τύπο, χωρίς να δεχθούν καμία απολύτως επίθεση από το σοσιαλφασισμό.

Ο Ριζοσπάστης και το κόμμα που τον εκδίδει δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μιλάνε για ελευθεροτυπία. Ήταν το ψευτοΚΚΕ που εισήγαγε το κλίμα της δικτατορικής λογοκρισίας στην πολιτική ζωή στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας, όταν αποκαλούσε τον Σωμερίτη και τον Θεοδωράκη "πράκτορες", επειδή δεν ήταν μαζί με τους σέρβους ναζιστές και ζητούσαν την τιμωρία τους. Είναι το ίδιο κόμμα που στην ίδια βάση θα λογοκρίνει τους "αντιφρονούντες" όποτε του δίνεται η ευκαιρία στο μέλλον.

Άλλωστε και σ' αυτή την περίπτωση το ψευτοΚΚΕ εφάρμοσε τις μεθόδους του δολοφόνου της ελευ-

θεροτυπίας Γκέμπελς, και ειδικά την αρχή "Πες, πες κάτι θα μείνει". Στη διάρκεια της δίκης ήταν φανερό η αδυναμία του Κατριβάνου να στηρίξει την υπόθεση ότι ο Γιαννόπουλος υπηρέτησε στα Τάγματα Ασφαλείας και ότι δεν αγωνίστηκε στην αντίσταση. Ο ίδιος άλλωστε παραδέχτηκε ότι σε σχέση με κάποια από τα γεγονότα αυτής της περιόδου που επικαλέστηκε παραπλανήθηκε από λαθεμένα στοιχεία που του έδωσε ο Κεδίκογλου. Γι' αυτό έμεινε στην περίοδο 1945-1950 βασισμένος σ' ένα στοιχείο που ο ίδιος ο Γιαννόπουλος είχε δημοσιεύσει σε βιβλίο του, δηλαδή ότι την περίοδο αυτή διατηρούσε αναψυκτήριο, και κατά τον Κατριβάνο, αυτό έδειχνε ότι δεν ήταν ποτέ μέλος της Αντίστασης, γιατί σ' αυτή την περίοδο έπρεπε να κρυβόταν και όχι να είναι καταστηματάρχης. Όμως αυτό το γελοίο στοιχείο δεν ήταν δυνατό για να στηρίξει την κατηγορία. Αν ο Κατριβάνος νικούσε σ' αυτή τη δίκη, το ψευτοΚΚΕ κάθε φορά που θα είχε αντιμέτωπο τον Γιαννόπουλο θα δημαγωγούσε ότι στους "κομμουνιστές" επιτίθεται ένας "ταγματσαφιλίτης", ανοίγοντας τον οριστικό πολιτικό του τάφο.

Ο Γιαννόπουλος είναι ένας καθυστερημένος πολιτικός. Είναι πέρα από βέβαιο ότι η συμμετοχή του στην αντίσταση δεν ήταν της ίδιας σημασίας που αυτός διατυμπανίζει, και ότι χιλιάδες άλλοι αγωνιστές που δεν έγραψαν βιβλία και δεν έδωσαν συνεντεύξεις πρόσφεραν πολύ περισσότερα. Είναι ακόμα αυτός ο υπουργός Δικαιοσύνης που αγνόησε επιδεικτικά το αίτημα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές, παίζοντας το

παιχνίδι του Σημίτη και των άλλων ρωσόδουλων.

Αλλά οι κατηγορίες του ψευτοΚΚΕ για καπηλεία του αγώνα της Εθνικής Αντίστασης από τον Γιαννόπουλο πρέπει να προκαλούν την οργή κάθε δημοκράτη και αριστοκράτη σ' αυτή τη χώρα. Γιατί είναι αυτό το κόμμα των χειρότερων προδοτών που έχει καπηλευτεί περισσότερο από οποιοδήποτε πρόσωπο και οποιαδήποτε ομάδα, τους δημοκρατικούς αγώνες, ξεκινώντας από την Αντίσταση, περνώντας στον Εμφύλιο και καταλήγοντας στο Πολυτεχνείο, όπου μοστράρει σαν ηγέτης όταν από την πρώτη στιγμή ήταν ενάντια στην κατάληψη. Το ψευτοΚΚΕ επιδεικνύει τους γερασμένους αγωνιστές μέλη του σε κάθε δυνατή περίπτωση. Όμως είναι η πλήρης αντιστροφή και η άρνηση του παλιού ΚΚΕ. Είναι ο τέλειος φασισμός, η τέλεια υποτέλεια, το απόλυτο σκοτάδι. Είναι, όπως έχουμε πει τόσες φορές, ο δολοφόνος που ντύθηκε με τα ρούχα του θύματος. Αυτό το κόμμα υπεξαίρεσε έναν τίτλο, όπως υπεξαίρεσε και τα αρχεία του ΚΚΕ και τα έκανε κτήμα του μακριά από οποιαδήποτε πρόσβαση. Ένα "ακίνδυνο" μέρος από αυτά τα αρχεία βγήκε στην πασαρέλα όταν σημειώθηκαν καταστροφές στο κτίριο του Περισού από τις πλημμύρες, σε μια καμπάνια που έκανε τότε το ψευτοΚΚΕ για τη "σωτηρία των αρχείων" με σκοπό να διαφημίσει την "ιστορική συνέχεια".

Το χτύπημα του Γιαννόπουλου δεν εξυπηρετεί ούτε την ελευθεροτυπία, ούτε τη δημοκρατία σ' αυτή τη χώρα. Εξυπηρετεί μόνο το δυνάμωμα της εξουσίας του σοσιαλφασιστικού μετώπου.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

γεσία μπορεί ακόμα και τώρα να δώσει σπουδαία πρακτικά αποτελέσματα τόσο για τους ίδιους, όσο και για τον πειραιώτικο συνδικαλισμό και το συνδικαλιστικό κίνημα γενικότερα. Η προσφυγή αυτή στα ελληνικά και ακόμα πιο πολύ στα ευρωπαϊκά δικαστήρια δίνει την ευκαιρία στους εργαζόμενους να βάλουν με δύναμη το ζή-

τημα των απολύσεών τους και στο πολιτικό επίπεδο, να ασκήσουν τεράστια πίεση ενάντια στην πολιτική της κατεδάφισης της βιομηχανίας και για την απασχόλησή τους αλλού, και γενικά για ψηλές αποζημιώσεις.

Τέλος και όσο το εργοστάσιο είναι εκεί πρέπει να γράφεται πάντα στη σημαία κάθε πειραιώτικου εργατικού αγώνα η απαίτηση να λειτουργήσει αυτό το εργοστάσιο ή έστω στο χώρο του να εγκα-

τασταθεί πάλι βιομηχανία. Οι προσφυγές αυτές δεν θα καταντήσουν όπως εκείνες του Τσιρμούλα ενάντια στην Εθνική Τράπεζα που ήταν ουσιαστικά μέθοδο εξάρτησης των εργαζομένων από τον κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ, αλλά θα είναι ανοιχτές, διαφανείς και ξεκάθαρες μάχες συνδικαλιστικού και πολιτικού χαρακτήρα που θα ανεβάζουν την ταξική συνείδηση και την οργάνωση των ίδιων των εργαζομένων.

ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΑ Π.Σ.Ε

συνέχεια από τη σελ. 1

Η τυπική παλιά διάκριση της ζωής στην παιδική και εφηβική ηλικία που ήταν αφιερωμένες στην εκπαίδευση, στην περίοδο της άσκησης ενός συνήθους επαγγέλματος που ασκούσαν με τα εφόδια της νεότητας και στην περίοδο της συνταξιοδότησης, τείνει να καταργηθεί. Τώρα το άτομο πρέπει συνεχώς να μαθαίνει μέσα σ' ένα κόσμο που μεταβάλλεται με γρήγορους ρυθμούς. Στις σημερινές συνθήκες της ανάπτυξης του χρηματιστικού κεφάλαιο απαιτεί για την πραγματοποίηση της παραγωγής και της παραγωγής των κοινωνικών σχέσεων γενικά, τόσο μεγαλύτερη ειδική μόρφωση και εξειδικευμένη γνώση, όσο ανώτερη είναι η θέση μιας χώρας στο νέο διεθνή καταμερισμό εργασίας, στη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση.

Η συνεχής "η δια βίου εκπαίδευση" είναι η απάντηση στις σύγχρονες απαιτήσεις της παραγωγής και της μόρφωσης τόσο από την Ε.Ε. και τις Η.Π.Α. όσο και από το σύνολο και άλλων κυβερνήσεων εδώ και χρόνια. Αυτό είναι και το συμπέρασμα της επιτροπής παιδείας της UNESCO για τον 21ο αιώνα. Και επειδή δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος να φοιτά συνεχώς σ' ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα η UNESCO συνιστά ότι το άτομο πρέπει να μάθει πως να μαθαίνει με τη βοήθεια του εκπαιδευτικού συστήματος, να καταλάβει με την πείρα του τον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής, να μάθει να συμβιώνει έχοντας επίγνωση των κοινωνικών αλληλοεξαρτήσεων, να μάθει να ζει ειρηνικά με κατανόηση της διαφορετικότητας των άλλων και να αναπτύσσει την προσωπικότητά του. Αυτή η παραγωγική απαίτηση για τη "διά βίου εκπαίδευση" είναι ανεξάρτητη από τον αστικό-μπερλιαριστικό χαρακτήρα που έχουν οι σύγχρονες σχέσεις παραγωγής. Για την ακρίβεια η νέα σοσιαλιστική κοινωνία που έρχεται θα κληρονομήσει από τον υπερώριμο καπιταλισμό αυτή την νέα δύναμη της παραγωγής και θα την αναπτύξει στο έπακρο.

Τα Π.Σ.Ε., το ελεύθερο ανοικτό πανεπιστήμιο μαζί με πολλά επαγγελματικά και μορφωτικά προγράμματα που χρηματοδοτούνται από την Ε.Ε. αποτελούν την δια βίου εκπαίδευση στη χώρα μας. Οι φοιτητές των Π.Σ.Ε. είναι σήμερα 12.000 και προγραμματίζονται 100.000 θέσεις. Απευθύνονται κυρίως σε ανθρώπους που έχουν ενταχθεί στην παραγωγή και τα αντικείμενά τους είναι σύγχρονα και δεν υπάρχουν στα κλασικά Α.Ε.Ι. Οι σπουδές στα Π.Σ.Ε. οδηγούν σε πτυχίο Πανεπιστημίου. Με το νομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή από τον Αρσένη

στις 17/10/99 ρυθμίστηκαν νομικά θέματα στη βάση των οποίων το γνωστό αντιαναπτυξιακό αντιευρωπαϊκό Ε' τμήμα του Στ.Ε. είχε κρίνει τα Π.Σ.Ε. αντισυνταγματικά για λογαριασμό του φαιοκόκκινου μετώπου. Το νομοσχέδιο καταψηφίστηκε από ολόκληρη την αντιπολίτευση και ψηφίστηκε αναγκαστικά από το Π.Α.Σ.Ο.Κ. αφού το τελευταίο δεν μπορεί να καταψηφίσει τον εαυτό του στη βουλή, και αφού δεν μπορούσε να απορρίψει τα ευρωπαϊκά Π.Σ.Ε. λόγω της υποχρέωσης της κυβέρνησης απέναντι στην Ε.Ε.

Όλα τα κόμματα και οι πολιτικές τάσεις που συγκροτούν το φαιοκόκκινο μέτωπο πολεμούν με λύσσα τα Π.Σ.Ε. Αναφέρουμε τη θέση του βουλευτή του ψευτοΚΚΕ Κανταρτζή στη βουλή που είναι και η βασική θέση του φαιοκόκκινου κινήματος για την παιδεία. Λέει λοιπόν για τα Π.Σ.Ε. ότι "υπαγορεύονται από τις ανάγκες προσαρμογής στους κανόνες της ελεύθερης αγοράς και τα συμφέροντα των μεγαλοεπιχειρηματιών". Αφού τα Π.Σ.Ε. παρέχουν γνώσεις άρα η προσαρμογή των Π.Σ.Ε. στις συνθήκες της ελεύθερης αγοράς σημαίνει σύμφωνα με τον βουλευτή την προσαρμογή των γνώσεων που παρέχουν τα Π.Σ.Ε. στην υπηρεσία των συμφερόντων των μεγαλοεπιχειρηματιών. Επομένως τα Π.Σ.Ε. αλλά και οι άλλες μορφές εκπαίδευσης, Ι.Ε.Κ., Κ.Ε.Κ. κ.λπ. που απορρίπτουν οι φαιοκόκκινοι παρέχουν γνώσεις που μπαίνουν στην υπηρεσία του κεφαλαίου για να αποκτήσει αυτό κέρδη αλλά και για να κυριαρχεί στην κοινωνία. Επομένως για το ψευτοΚΚΕ αυτές είναι κακές γνώσεις. Τα αντικείμενα όμως των Π.Σ.Ε. βρίσκονται στην περιοχή των θετικών επιστημών και της τεχνολογίας, στην περιοχή δηλαδή των αταξικών επιστημών. Δεν πρόκειται για σχολές κοινωνιολογίας, δικαίου, κ.λπ. που έχουν ταξικά αντικείμενα. Επομένως οι ταξικές γνώσεις που παρέχουν τα Π.Σ.Ε. κατά το ψευτοΚΚΕ αλλά και ολόκληρο το φαιοκόκκινο μέτωπο είναι η φυσική, τα μαθηματικά, ο προγραμματισμός, κ.λπ. Κατ' αυτούς λοιπόν υπάρχουν τα καπιταλιστικά μαθηματικά και τα προλεταριακά μαθηματικά. Δεν έφταιγε καμιά σοσιαλμπερλιαριστική φυσική για το Τσερνομπίλ γιατί τέτοια δεν υπάρχει, αλλά το σοσιαλμπερλιαριστικό πολιτικό σύστημα που έκανε μια ορισμένη ταξική χρήση του αντιδραστήρα. Και η χρήση αυτή που είναι τελικά πολιτικό ζήτημα προκάλεσε την έκρηξη. Οι θετικές επιστήμες και η τεχνολογία ενσαρκώνονται στην παραγωγή και η ύπαρξη της παραγωγής προϋποθέτει την ύπαρξη μιας πολιτικής εξουσίας, μιας τάξης στην εξουσία. Δεν κυριαρχούν οι επιστήμες και η τεχνολογία στην κοινωνική ζωή αλλά η

πολιτική κυβερνάει την παραγωγή και την κοινωνία. Καμιά ταξική σύγκρουση δεν συνέβη ποτέ στο πεδίο των θετικών επιστημών. Οι θετικές επιστήμες είναι η ίδια η γνώση που απαιτείται για την ανάπτυξη της οικονομικής βάσης των κοινωνικών συστημάτων κάτω από την πολιτική κυριαρχία της άρχουσας τάξης. Τα κέρδη των καπιταλιστών δεν προέρχονται από την εκμετάλλευση των γνώσεων στην τεχνολογία και τις θετικές επιστήμες, αλλά από την απλήρωτη εργασία των εργαζομένων είτε αυτοί χρησιμοποιούν σύνθετη τεχνολογία είτε όχι, είτε είναι ερευνητές, είτε απλοί παραγωγοί. Δεν γεννά τα κέρδη αυτή καθ' εαυτή η γνώση και η τεχνολογία παρά ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής. Η γνώση είναι αναγκαίος όρος για τον οποιοδήποτε τύπο ανάπτυξης. Από εκεί πηγάζει ο σεβασμός προς τη γνώση.

Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριζόταν ότι αυτός ο δεξιός αντικαπιταλισμός του ψευτοΚΚΕ μοιάζει με τον αντικαπιταλισμό των πραγματικά αθώων εργατών του περασμένου αιώνα που έσπασαν τις μηχανές αφού νόμιζαν ότι αυτές έφταιγαν για την ανεργία τους και να τέλειωνε εδώ το ζήτημα. Έτσι θα γινόταν απλά ένα μεγάλο λάθος και θα έπρεπε σε μια τέτοια περίπτωση να προσπαθήσουμε να πείσουμε το αθώο ψευτοΚΚΕ για το λάθος του. Όμως επειδή ακριβώς η ταξική πολιτική κυριαρχεί και καθοδηγεί τις ταξικές κοινωνικές αναλύσεις και πρακτικές δεν θα ανακαλύψουμε τον πολιτικό ρόλο του ψευτοΚΚΕ και του φαιοκόκκινου μετώπου απλά από τη στάση τους απέναντι στα ζητήματα της γνώσης γενικά και της σχέσης της με την παραγωγή, αλλά από τη γενική πολιτική γραμμή τους. Η θέση τους στα εκπαιδευτικά ζητήματα καθορίζεται από τη γενική πολιτική τους γραμμή και αυτή έχει σαν κύριο στόχο να σύρει τη χώρα στο στρατόπεδο του Ρώσικου φασισμού, την κύρια πηγή πολέμου. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι η εξομείωση της οικονομίας και της κοινωνίας ή το πλησίασμά τους στο Ρώσικο ανατολικού τύπου φασιστικό μοντέλο. Γι' αυτό και σαμποτάρουν ανοιχτά ολόκληρη την εκπαίδευση της χώρας. Για να γονατίσουν την οικονομία και να εξαφανίσουν όλες τις προοδευτικές γνωσιολογικές και πολιτικές αντιλήψεις της κοινωνίας αντικαθιστώντας τις με τις ιδέες του εθνικο-κομμουνισμού. Μπροστά στο φασισμό το ζήτημα δεν τίθεται στην κριτική του εκπαιδευτικού συστήματος. Αυτά είναι ζητήματα που αφορούν το δημοκρατικό κίνημα. Και τα συζητάμε.

Με το να αντιστοιχίζουν οι φαιοκόκκινοι την αύξηση της γνώσης

στα αυξανόμενα κέρδη των μονοπωλίων δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να θεωρούν πηγή των κερδών την ίδια τη γνώση και άρα να θεωρούν και σαν όρο ύπαρξης του καπιταλιστικού συστήματος την ίδια τη γνώση και όχι το βασικό γεγονός της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και της ιδιοποίησης του κοινωνικού προϊόντος της εργασίας από τους καπιταλιστές. Αυτό ακριβώς κάνουν όταν πολεμούν κάθε προσπάθεια ζήτησης εκπαίδευσης από τους πολίτες με την ταυτόχρονη υπενθύμιση της αύξησης των κερδών των μονοπωλίων.

Η συγκεκριμένη επίθεση του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα

Ποιά είναι όμως η θέση τους μπροστά στη σημερινή έκρηξη ζήτησης εκπαίδευσης; Να ποια είναι: Πολεμούν το ελεύθερο πανεπιστήμιο στο οποίο έγιναν φέτος 20.000 αιτήσεις, σαμποτάρουν τα Π.Σ.Ε. ζητώντας δήθεν τη δημιουργία νέων τμημάτων στα Α.Ε.Ι., απορρίπτουν όμως τη δημιουργία των 70 νέων τμημάτων σε ΑΕΙ και ΤΕΙ (Αυγή) με χρηματοδότηση της Ευρώπης, καταγγέλλοντας ότι έτσι μετατρέπονται τα ΑΕΙ σε ΙΕΚ, απορρίπτουν στη συνέχεια και τα ΙΕΚ αλλά και τα ΚΕΚ και τα ΤΕΕ, σαμποτάρουν τα προγράμματα της Ε.Ε., αλλά εισπράττουν το χρέμα της, απορρίπτουν κάθε παροχή γνώσης από τον ιδιωτικό τομέα, ινστιτούτα ξένων γλωσσών, ιδιωτικές σχολές, ξένα πανεπιστήμια, κολέγια, κ.λπ. Απορρίπτουν όλες τις μορφές εκπαίδευσης (και ταυτόχρονα τις υπονομεύουν) στις οποίες εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι φοιτούν. Δέχονται μόνο το δημόσιο Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο, Πανεπιστήμιο στην παλιά τους μορφή, στη μορφή της καθυστέρησης, αυτήν την καθυστέρηση που οι ίδιοι δημιούργησαν και αυτό χωρίς να κάνουν τον κόπο τουλάχιστον να καλυφτούν, να προτείνουν δηλαδή πως θα καλύψουν αυτά τα δημόσια ιδρύματα τις ανάγκες της σύγχρονης παραγωγής και της οποιασδήποτε μόρφωσης. Αυτό το σαμποτάρισμα ολόκληρης της κοινωνικής ζωής από το φαιοκόκκινο μέτωπο επενδύεται με τον αντιμπερλιαρισμό της περασμένης εικοσαετίας και με τον μικροαστικό δεξιό αντικαπιταλισμό στον οποίο δεν έχουν πρόβλημα και προσχωρούν παλιοί χουντικοί, φασίστες, κ.λπ. που είναι ο γνωστός χιτλερικός όρος της διαμόρφωσης της κοινωνικής βάσης του φασισμού. Όλα τα μικροαστικά στρώματα που είναι φοβισμένα μπροστά στις γρήγορες αλλαγές της οικονομικής και κοινωνικής ζωής και μπροστά στις οικονομικές και πολιτικές επιλογές και πιέσεις του ρωσόδουλου Σημίτη και του φαιοκόκκινου μετώπου, όλοι αυτοί που το βράδυ

πέφτουν να κοιμηθούν σαν υποψήφιοι τουρκοκόρακοι ή νέοι "μακεδονομάχοι" φονιάδες και το πρωί ξυπνούν φιλότουρκοι και ειρηνιστές εξαιτίας του φόβου τους, είναι η κοινωνική λεία και ταυτόχρονα η διαμορφούμενη κοινωνική βάση της Ρώσικης πολιτικής και του φασισμού. Όλα τα μεσαία στρώματα ψάχνουν να βρουν ιδεολογήματα για να μην αντισταθούν στη βία του φαιοκόκκινου μετώπου όταν αυτή κατορθώνει να περνάει, είτε αυτή εκφράζεται με τα μπλόκα του Πατάκη, είτε με τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, είτε με τις καταλήψεις και τα μπλόκα των μαθητών. Και το ψευτοΚΚΕ με τον ΣΥΝ και τους υπόλοιπους τους προσφέρουν μια "προοδευτική" διέξοδο. Την "άρνηση του συστήματος", μόνο που πρόκειται για την χιτλερική τύπου άρνηση της αστικής δημοκρατίας. Τα πιο μαχητικά αποσπάσματα των μικροαστικών στρωμάτων και τα πιο γρήγορα ενσωματωμένα στο φαιοκόκκινο μέτωπο είναι οι συντεχνίες. Έτσι ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός συμμαχώντας και συγχωνεύοντας με την πολιτική ορθοδοξία (π.χ. Ζουράρις, Αρχιεπίσκοπος), το ναζισμό (Χρυσή Αυγή), τους χουντικούς, τους οικοφασίστες, τον κάθε λογής σοβινισμό και τον εθνικισμό διαφωνεί και σαμποτάρει τη μόρφωση και την κοινωνική ανάπτυξη δυτικού τύπου και το ρόλο της δια βίου εκπαίδευσης και κατά συνέπεια και των Π.Σ.Ε. Πολιτικός καθοδηγητής αυτού του μετώπου είναι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ. Η άγνοια των νομοτελιών της κοινωνίας από τους μικροαστούς εξαιτίας του ότι αυτοί δεν ασχολήθηκαν ποτέ μ' αυτές γιατί απλούστατα δεν υπήρξαν ούτε μπορούν να υπάρξουν σαν ο φορέας της αλλαγής της κοινωνίας, παρά υπήρξαν μόνοι σύμμαχοι και υποστηρικτές της αστικής τάξης ή και της εργατικής πάντως της κυρίαρχης τάξης, και η πίεση της Ρώσικης πολιτικής τους οδηγεί να αντιπαράθετον την πολιτική κούφια επιθυμία τους, το θυμικό τους, το μόνο όπλο που έχουν σαν παράγοντα ανατροπής της πολιτικής του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και των νομοτελιών που το ωθούν ακατάπαυστα στην εξάπλωσή του. Αγνωούν πλήρως ότι ο θεμελιώδης νόμος που είναι και όρος της ύπαρξης του σύγχρονου καπιταλιστικού συστήματος είναι η οικονομική του επέκταση και η πολιτική του ισορροπία. Αγνωούν τις νομοτελίες του μπερλιαρισμού. Το ψευτοΚΚΕ τους διδάσκει και αυτοί το πιστεύουν ότι οι μεγάλοι κακοί Ρήγκαν και Θάτσερ είναι αυτοί που με το μαγικό ραβδί τους όπλισαν πολιτικά με ένα απίστευτο "θέλω επέκταση" ολόκληρο το χρηματιστηριακό κεφάλαιο και έτσι δημιούργησαν από το μηδέν τη νέα

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΚΑΛΛΙΑ

εικόνα του κόσμου την κακή παγκοσμιοποίηση. Η δαιμονοποίηση των ηγετών του καπιταλιστικού κόσμου από το φαιοκόκκινο μέτωπο είναι η ερμηνεία του καπιταλισμού που προσφέρουν στους οπαδούς τους. Τα ξόρκια στην πλατεία Συντάγματος είναι η μόνη "γνώση" που προβάλλουν για τις νομοτέλειες της κοινωνίας όπως οι Αγιατολάχ στο Ιράν.

Λιγότερο "ταξικός" ο ΣΥΝ με τον Κουναλάκη στη βουλή δηλώνει ότι τα Π.Σ.Ε. "αντιστρατεύονται το δημόσιο χαρακτήρα της δημόσιας εκπαίδευσης και αδρανοποιούν τη συνταγματική ρήτρα περί αυτοδιοίκησης των ΑΕΙ". Το ΔΗΚΚΙ δηλώνει στη βουλή "Τα Π.Σ.Ε. γίνονται για να απορροφηθούν κονδύλια από την Ε.Ε.". Η ρωσόφιλη πια ΝΔ μέσω της Κουτσίκου ταυτίζεται με την "κομμουνιστική θέση" του ψευτοΚΚΕ καταψηφίζει τα Π.Σ.Ε. και ξεκαθαρίζει τη θέση της με τα εννέα σημεία για την εκπαίδευση. Το μόνο σύστημα για τη ΝΔ είναι το σχολείο των δεσμών και τα δημόσια ΑΕΙ στην παλιά μορφή τους. Και όλοι μαζί με τους κορνετισμένους φοιτητές του Πολυτεχνείου Κρήτης συμφωνούν και προβάλλουν σαν κάλυψη για το φασιστικό περιεχόμενο της θέσης τους, το να διώκουν δηλ. τη γνώση και τη μόρφωση, τα επαγγελματικά δικαιώματα των φοιτητών των κλασικών ΑΕΙ σε σχέση με τα Π.Σ.Ε. Όλες αυτές οι πολιτικές απάτες που εκφράζονται με διαφορετικές διατυπώσεις έχουν μια κοινή πολιτική θέση. Την άρνηση της οποιασδήποτε μορφής εκπαίδευσης εκτός από το παλιό καθυστερημένο δημόσιο εκπαιδευτήριο που οι φαιοκόκκινοι ελέγχουν. Δηλαδή, την άρνηση κάθε μορφής προόδου και ανάπτυξης της Ελληνικής κοινωνίας, ώστε η απόσταση που την χωρίζει από τις ανατολικές φασιστικές πολεμικές κοινωνίες συνεχώς να μικραίνει. Αυτό είναι το περιεχόμενο της άρνησης των Π.Σ.Ε. Γι' αυτό ο σοσιαλφασισμός και οι συντεχνίες μισούν θανάσιμα τη γνώση και ειδικότερα τα Π.Σ.Ε. που είναι η σύγχρονα οργανωμένη εκπαιδευτικά παροχή σύγχρονης γνώσης.

Η μεγάλη μάχη των ΠΣΕ Κρήτης

Οι φοιτητές των Π.Σ.Ε. του Πολυτεχνείου Κρήτης έχουν καταλάβει την πρωτανεία από τις 16/12/99 μέχρι και σήμερα απαιτώντας να εφαρμοστεί η κυβερνητική απόφαση για την επαναλειτουργία τους. Είναι αξιοσημείωτο ότι οι φοιτητές των Π.Σ.Ε. και οι γονείς που δημιούργησαν εταιρεία υποστήριξης των Π.Σ.Ε. του Π.Κρήτης διατυπώνουν τις ίδιες θέσεις σ' ότι αφορά στα ζητήματα της γνώσης και της πολιτικής που πρέπει να ακολουθηθεί για την αντιμετώπιση του φασισμού πανομοιότυπες μ' αυτές που είχε διατυπώσει πριν ένα χρόνο η Νέα Ανατολή στο πρώτο άρθρο της για τα Π.Σ.Ε.

Το σοσιαλφασιστικό κατεστημένο του Π.Κρήτης αρνείται να λειτουργήσει τα Π.Σ.Ε. παρά το ότι έχει διαταχθεί γι' αυτό από την κυβέρνηση. Παρά το ότι ο εισαγγελέας με την επέμβαση του υπουργού Δικαιοσύνης άσκησε δί-

ωξη σε όλη τη σύγκλητο του Π.Κ. για απείθεια προς τον υπουργό Παιδείας επειδή δεν λειτουργούσαν τα Π.Σ.Ε., η πρωτανεία τα κρατάει κλειστά. Η πολιτική υποστήριξη του ΠΑΣΟΚ και του ίδιου του Σημίτη στους κνίτες είναι προφανής. Εν τω μεταξύ ο δήμος Χανίων και το εργατικό κέντρο έχουν αλλάξει την αρνητική τους στάση προς τα Π.Σ.Ε. και σημαντική μερίδα του κόσμου στα Χανιά αλλά και στην υπόλοιπη χώρα έχει σήμερα θετική στάση για τα Π.Σ.Ε. Η ρωσόδουλη ηγεσία Σημίτη αφού ήταν αναγκασμένη στην ουσία από την Ε.Ε. να δημιουργήσει τα Π.Σ.Ε. τώρα τα υπονομεύει. Η ηγεσία Σημίτη έσωσε προσωρινά το φασιστικό μέτωπο που πολεμούσε τα Π.Σ.Ε. στα Χανιά από την πολιτική πανωλεθρία που είχε υποστεί. Απαγόρευσε στον Αρσένη, αυτόν τον γενικά φιλοευρωπαϊκό υπουργό(παρά τις εθνικιστικές τους πλευρές) που τον υπονομεύει ο Σημίτης συνεχώς, να υποστηρίξει ανοιχτά πολιτικά την ιδέα των Π.Σ.Ε., όπως ακριβώς έκανε και στο Μαθηματικό Κρήτης. Του απαγόρευσε την ανοικτή πολιτική υποστήριξη της πρωτανείας Σωτηρόπουλου που δημιούργησε τα Π.Σ.Ε., και γενικά του δημοκρατικού στρατοπέδου της μόρφωσης και της προόδου. Ο Αρσένης αναγκάστηκε στο τέλος να υποκύψει στον Σημίτη και να δηλώσει υποταγή στον φασισμό λέγοντας ότι "οι αντιθέσεις στο Π.Κ. ήταν διαμάχη φατριών καθηγητών". Αυτή είναι πια εδώ και χρόνια η εντολή Σημίτη-Γ. Παπανδρέου-Λαλιώτη. Να μη θίξει κανείς και να προστατεύει τις "προοδευτικές" δυνάμεις του φαιοκόκκινου μετώπου ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ, ρωσόφιλου ΠΑΣΟΚ, Καραμανλική ΝΔ, χουντικούς, ορθοδοξοφασίστες, κ.λπ. Αν κάποιος "λαϊκοί αγωνιστές" παρεκτρέπονται απλά πρέπει να επιστρέψουν σε μια "ευπρεπή" σοσιαλφασιστική παρουσία για να μπορεί η ηγεσία να κάνει τη δουλειά της. Το γεγονός ότι όλοι αυτοί παραβαίνουν τα μισά άρθρα του ποινικού κώδικα και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως έχουν διατυπωθεί από τους διεθνείς οργανισμούς, αυτό είναι ζήτημα χωρίς ουσία για τους ρωσόφιλους. Η πολιτική αντιπαράθεση των φιλοευρωπαϊκών προοδευτικών αστικών δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ στο φαιοκόκκινο μέτωπο απαγορεύεται από τη Ρώσικη πολιτική. Ο Μητσοτάκης που δεν δέχεται ακόμα στρατιωτικά παραγγέλματα από τον Καραμανλή τοποθετήθηκε πολύ χαρακτηριστικά ως εξής: "Να καταστήσει ο υπουργός Παιδείας υποχρεωτική την εφαρμογή του νόμου. Αλλιώς το Π.Κ. πρέπει να διαλυθεί και να ξαναχτιστεί". Το μόνο που έκανε ο Αρσένης ήταν να τους περικόψει χρήματα για τη λειτουργία του Πολυτεχνείου. Έτσι για την τιμή των όπλων.

Πιστεύουμε ότι τα Π.Σ.Ε. θα εξαπλωθούν σε όλη τη χώρα παρά τη λυσσασμένη αντίσταση του φαιοκόκκινου μετώπου. Αυτοί θα στραφούν στο μέλλον αποκλειστικά στο σαμποτάρισμα της λειτουργίας και του περιεχομένου των Π.Σ.Ε.

Στις 28 Φεβρουαρίου παραπέμπεται στο πειθαρχικό για απόλυση ο δημοκράτης πρώην πρόεδρος του Μαθηματικού Κρήτης Κ. Καλλίας. Η πραγματική αιτία είναι ότι αντιπαρατέθηκε στο φαιοκόκκινο μέτωπο, βάσει του προγράμματος με το οποίο εκλέχτηκε πρόεδρος, ουσιαστικά από τους φοιτητές, σε όλα τα ζητήματα. Η αμφισβήτηση της εξουσίας του φαιοκόκκινου μετώπου στο Π.Κ. από τον δημοκράτη αυτόν καθηγητή ήταν απόλυτη. Η υπεράσπιση των δημοκρατικών αρχών λειτουργίας ενός Πανεπιστημίου, η απαίτηση να συνδεθεί το Μαθηματικό τμήμα με την παραγωγή, την εκπαίδευση και την υπόλοιπη επιστημονική έρευνα ενός Πανεπιστημίου, η πλήρης απόρριψη της ιδεολογικής τρομοκρατίας και της πολιτικής καταπίεσης, που ασκούν οι φαιοκόκκινοι στο Π.Κ., η υπακοή σε μια δημοκρατική νομιμότητα, η καταγγελία των διαπλεκόμενων συμφερόντων της φαιοκόκκινης μαφίας με το ΙΤΕ, υπήρξαν οι αρχές της πολιτικής του δημοκράτη προέδρου και του δημοκρατικού πόλου που σχηματίστηκε στο Μαθηματικό τμήμα στο Π.Κ.

Ο Καλλίας εκλέχτηκε στη θέση του προέδρου στη βάση των προγραμματικών του θέσεων που ψήφισαν ομόφωνα οι φοιτητές. Η διεφθαρμένη συντεχνία του Π.Κ. δεν αναγνώρισε ποτέ αυτή τη νόμιμη εκλογή γι' αυτό σαμπόταρε ανοιχτά την προεδρία του αλλά και το πανεπιστήμιο καλυπτόμενη το ίδιο ανοιχτά από το επίσημο κράτος και φυσικά από όλα τα φιλορώσικα κόμματα. Η αντίδραση της φαιοκόκκινης συντεχνίας στην εκλογή Καλλία ήταν λυσσασμένη. Ήταν η αντίδραση μιας φασιστικής δύναμης που βλέπει μέσα στην απόλυτη κυριαρχία της, όπως νομίζει, την πρώτη ανοιχτή αμφισβήτησή της. Το ζήτημα του Μαθηματικού τέθηκε στον τοπικό τύπο αλλά και πανελλαδικά και φάνηκε έτσι ότι το Μαθηματικό είναι η κορυφή του παγόβουνου που έχει δημιουργήσει ο ΣΥΝ, το φιλορώσικο ΠΑΣΟΚ και δευτερευόντως το ψευτοΚΚΕ, γιατί δεν έχει μεγάλη δύναμη στο Π. Κρήτης. Εννέα φοιτητικοί σύλλογοι κατήγγειλαν δημόσια την πρώην πρύτανη ότι ευτελίζει τη δημοκρατία. Δημοσιεύτηκε καταγγελία καταπέλτης μιας ολόκληρης σελίδας στον τοπικό τύπο από το δημοκρατικό στέλεχος της ΠΑΣΚ που συμμετέχει στο Πρωτανικό συμβούλιο. Επιστολή συντρόφου της ΟΑΚΚΕ δημοσιεύτηκε στον τοπικό τύπο και η Νέα Ανατολή έχει επανειλημμένα δημοσιεύσει για το Μαθηματικό Κρήτης.

Το φαιοκόκκινο μέτωπο μην μπορώντας να αντιπαρατεθεί πολιτικά ξεκίνησε από την πρώτη στιγμή ένα πρόγραμμα εξόντωσης του προέδρου. Σ' αυτό το πρόγραμμα εντάσσεται και η παραπομπή

του στο πειθαρχικό από την πρώην πρύτανη, από τον σημερινό πρύτανη και με μάρτυρα κατηγορίας, μεταξύ των άλλων, και τον τηλεοπτικό αστέρα, αντιδραστικό Γ. Γραμματικάκη που υπήρξε και αυτός πρύτανης. Οι "κατηγορίες" είναι αστείες. Όλοι γνωρίζουν σ' αυτή τη χώρα τα στημένα κατηγορητήρια. Και επειδή είναι αδύνατον να απολυθεί ο Κ. Καλλίας από το Στ.Ε. στη βάση των "κατηγοριών" το μόνο που μένει να υποθέσουμε είναι ότι οι φαιοκόκκινοι προσπαθούν να τον ταλαιπωρήσουν, αλλά το κυριότερο είναι ότι προσπαθούν με πολιτικές πιέσεις να αποσπάσουν μια παράνομη απόλυσή του. Ο κίνδυνος είναι υπαρκτός. Με την ιδεολογική και πολιτική καταπίεση καθώς και με τους επαγγελματικούς εκβιασμούς οι φαιοκόκκινοι αποσπούν υπογραφές εναντίον του Κ. Καλλία από αδιάφορους καθηγητές που δεν έχουν το σθένος ν' αντιδράσουν.

Στο πρόσωπο του Κ. Καλλία χτυπιέται το δημοκρατικό κίνημα και η οποιαδήποτε δημοκρατική άρα αντιφαιοκόκκινη θέση για την εκπαίδευση. Στόχος του δημοκρατικού κινήματος είναι η στράτευση για την υπεράσπιση του Κ. Καλλία και την ανοιχτή καταγγελία του φασισμού.

Η συντεχνία αυτή που δημιουργήθηκε από τον ίδιο τον Α. Παπανδρέου με όργανά του τον Γ. Γραμματικάκη και τον Λ. Οικονόμου, διευθυντή του ΙΤΕ, λειτουργεί ασύστολα. Καλύπτεται πλήρως από την Ρώσικη πολιτική αφού είναι γέννημά της. Εισαγγελείς, δικαστές, υπουργοί, κ.λπ. αδιαφορούν πλήρως για τον τρόπο λειτουργίας της συντεχνίας αυτής. Έχουν εξευτελίσει κάθε έννοια του αστικού δημοκρατικού πανεπιστημίου και δεν τους ενοχλούν καθόλου. Στο Μαθηματικό βάζουν ανενδοίαστα την υπογραφή τους σε κείμενα επίσημα που αμφισβητούν όλες τις μορφές της κρατικής εξουσίας, Στ.Ε., Υπουργείο, νόμους ψηφισμένους απ' τη Βουλή, κ.λπ. Ο ένας δηλώνει επίσημα στο Πρωτανικό Συμβούλιο ότι δεν μας ενδιαφέρει που ο Καλλίας είναι εκλεγμένος πρόεδρος. Εμείς δηλαδή, αφού το θέλουμε, βάζουμε τον εγκάθετο στη θέση του. Ο άλλος δηλώνει εγγράφως μετά την απόφαση του Στ.Ε. που δικαίωσε τον Κ. Καλλία και τον επανέφερε στη θέση του προέδρου από την οποία τον είχαν διώξει παράνομα οι φαιοκόκκινοι βάζοντας έναν δικό τους, ότι καλά κάναμε, είμαστε νόμιμοι που διώξαμε τον Καλλία. Η πρώην πρύτανης του στέλνει φαξ και του λει να μην δημιουργήσει τους τομείς που προβλέπει ο νόμος. Η πρώην πρύτανης τον κατονομάζει εχθρό της κοινωνίας στον τοπικό τύπο και ο σημερινός πρύτανης, αφού τον καταγγέλει για Γκαμπελισμό στις παρακάτω σειρές λει ότι ουδέποτε τον βρήσαμε, κ.λπ.

Αντίθετα το φαιοκόκκινο μέτωπο των παρανόμων μπορεί και κατηγορεί τον Κ. Καλλία για "παραιομορίες" δηλαδή για το ότι είναι δημοκράτης με κατηγορίες γελοίες. Του ζητούν επανειλημμένα μέσα στα όργανα αλλά και με διώξεις να αποδεικνύει και να αποσειεί τις πιο απίθανες κατηγορίες. Με δυο λόγια ο Καλλίας κάθε τόσο οφείλει να αποδεικνύει σαν παράδειγμα ότι δεν είναι ελέφαντας. Αυτή είναι η γνωστή τακτική Λεπέν και του γνωστού δικτύου. Πριν λίγες ημέρες τον κατηγορήσαν για διαρρήκτη και τον κάλεσαν για κατάθεση στην ασφάλεια, κ.λπ. ο λόγος; Μπήκε στη γραμματεία για να εργαστεί στο χώρο στον οποίο ήταν προϊστάμενος!

Το ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνηση δεν παίρνει καμιά πολιτική θέση εναντίον των φαιοκόκκινων κανίβαλων στο Π.Κ.. Η θέση της ΠΑΣΚ δεν είναι η θέση του ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα το Σημιτικό ΠΑΣΟΚ καλύπτει τη φαιοκόκκινη πολιτική με ένα ιδεολόγημα που λέει ότι "εμάς δεν μας ενδιαφέρει ένα δημοκρατικό πανεπιστήμιο, αλλά ένα καλό πανεπιστήμιο". Αυτή είναι στην ουσία μια φασιστική θέση που καταργεί στην ουσία του το αστικό πανεπιστήμιο γιατί αρνείται τους δημοκρατικούς όρους και τις συνθήκες μέσα στις οποίες μπορεί να μεταβιβαστεί, να αναπτυχθεί και να συντηρηθεί η οποια προωθημένη γνώση, γιατί καταργεί την αυτονομία του πανεπιστημίου και το βάζει άμεσα και απροκάλυπτα στην υπηρεσία των συμφερόντων της αστικής τάξης, γιατί στερεί το πανεπιστήμιο από χώρο, από βήμα σχετικής ελευθερίας της έκφρασης και σχετικής ελεύθερης καλλιέργειας της γνώσης, γιατί μετατρέπει μια συντεχνία σε φορέα ιδεολογίας και πολιτικής καταπίεσης από τον εθνικοκομμουνισμό, γιατί εμποδίζει τη σύνδεσή του με την κοινωνία, γιατί μετατρέπει το ίδιο το πανεπιστήμιο, που έχει εγκαθιδρυθεί στην κοινή συνείδηση σαν ένας χώρος από τον οποίο δεν πηγάζει ο φασισμός, σε ένα εθνικοκομμουνιστικό μοντέλο ιδρύματος.

Όμως όλοι οι αντιδραστικοί είναι χάρτινοι τίγρεις ολόκληρο το σοσιαλφασιστικό κατεστημένο στο Π.Κ. βρίσκεται σε μεγάλη αγωνία. Έχουν ηττηθεί πλήρως στο πολιτικό επίπεδο. Έχουν γίνει κουρέλια. Όταν πια έμαθαν ότι οι δημοκράτες δεν εξαγοράζονται κατέρρευσαν. Θα δεχτούν ένα μεγάλο χτύπημα στις 24 Φεβρουαρίου όταν θα κριθεί από το Στ.Ε. η ένσταση για τις πρωτανικές εκλογές του Καλλία ζήτημα στο οποίο θα αναφερθούμε στο επόμενο φύλλο.

Σήμερα προέχει η υπεράσπιση της δημοκρατικής υπόθεσης στο Π.Κ. και η υπεράσπιση του Κ. Καλλία και της οικογένειάς του από τον σοσιαλφασισμό.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΩΡΟ

Όταν στις 12 Δεκέμβρη γράφαμε στη Νέα Α-νατολή για το γράμμα δυο κνιτοειδών στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία (29/11) που επιτίθονταν σε ένα τμήμα του αναρχισμού με τη γνωστή προβοκατορολογία και έμμεσα και στην ΟΑΚΚΕ διαπιστώνοντας ότι “είμαστε ομοϊδέατες” δεν γνωρίζαμε ότι αυτό το γράμμα σύντομα θα αποδείκνυε τη “χρησιμότητά” του.

Έτσι μετά την αφίσα μας για την Τσετσενία με τίτλο: “*Η Ρωσία σφάζει στην Τσετσενία*” εμφανίζεται το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων (πριν δυο χρόνια περίπου το είχαν κάψει οι ναζιστές της “Χρ. Αυγής”) με μια αφίσα σε δυο κομμάτια, σε χαρακτηριστικό ορθογώνιο τρίγωνο σχήμα, για το ίδιο ζήτημα ενάντια “στην ορθόδοξη φίλη Ρωσία” και με διεύθυνση στην αφίσα. Και λίγο πιο μετά “*μια παρέα αναρχικών και αντιεξουσιαστών*” με αφίσα που καλεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στον τσετσενικό λαό στις 23 Δεκέμβρη στα Προπύλαια. Στο κείμενο της αφίσας υπάρχει το σύνθημα “*Ρώσοι- Αμερικάνοι φονιάδες των λαών*” και αναφέρει σ’ ένα σημείο ότι “*όποιοι υποτελούν το ρώσικο ιμπεριαλισμό είναι ηλίθιοι ή ύποπτοι*”. Στις 23 Δεκέμβρη 50-60 άτομα βρίσκονται στα Προπύλαια και μοιράζουν την προκήρυξη τους στον κόσμο που περνούσε. Αυτό για τον αναρχισμό είναι κάτι πρωτόγνωρο. Η υποτίμηση και η περιφρόνηση των μαζών που εκφράζονταν με τα συνθήματα: “*Εσείς μιλάτε για καταστροφές, εμείς μιλάμε για ζωές*” και “*όταν οι μάπτσι σκοτώνουν τα παιδιά σας τότε θα βγείτε απ’ τα κλουβιά σας*” φαινόταν να έχει λυγίσει εκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ, παρ’ όλο που συνεχίζει να χαρακτηρίζει σε μεγάλο βαθμό αυτό το χώρο. Η ίδια η προκήρυξη βρίσκεται σε θετική κατεύθυνση, παρά τα αρνητικά της: “*... τώρα πια μπορεί ο κάθε φασίστας να φανερώσει τον κομμουνιστή που έκρυβε μέσα του, ο κάθε κομμουνιστής να σταυροκοπιέται ελεύθερα. Οι “εθνοπροδότες” και “ΕΑΜοβούλγαροι” του ΚΚΕ χειροκροτούνται σαν η μεγάλη πατριωτική παράταξη, η αριστερά μπορεί να ανεχτεί τον Γέλτσιν εφόσον είναι χριστιανός ορθόδοξος*”.

“*Βγήκαμε πρόσφατα στο δρόμο με τις λίγες δυνάμεις που διαθέταμε γιατί τα κρατικά εγκλήματα στη Γιουγκοσλαβία δεν μπορούσαν να μας αφήσουν άπραγους. Οι Σέρβοι έσφαζαν Αλβανούς και οι Αλβανοί Σέρβους. Οι Αμερικανοί τους πάντες... Ό-*

ταν όμως μια ακόμα μεγαλύτερη σφαγή αποσιωπάται, όταν όμως κόμματα που σκίζονταν για τα εγκλήματα των Αμερικάνων τώρα υιοθετούν τις δικαιολογίες των Ρώσων για τη γενοκτονία που κάνουν (“πόλεμος κατά των τρομοκρατών”) τότε κάτι δεν πάει καθόλου καλά”.

Αυτό το τελευταίο κομμάτι είναι χαρακτηριστικό του καινούργιου που κουβαλάει μέσα του το παλιό. Η ισοπεδωτική εξίσωση στην περίπτωση του Κόσοβου, “*κάτω όλοι οι σφαγείς*”, στην πραγματικότητα απαλύνει την εθνοκάθαρση του σέρβικου φασισμού που ήταν το τυπικό χιτλερικό έγκλημα σ’ αυτή την περίπτωση. Παρακάτω γίνεται το ίδιο με τους Τσετσένους: “*Οι Τσετσένοι είναι το ίδιο αθώοι και το ίδιο ένοχοι με τους Σέρβους, τους Αλβανούς, τους Έλληνες, τους Τούρκους. Καταγγέλλοντας τις σφαγές των λαών από τα κράτη, πολεμώντας τη θρησκευτική παράνοια χωρίς να πέφτουμε στην παγίδα να στηρίζου-*

με κανένα κρατικό γουρούνι. Το Βελιγράδι, η Πρίστινα, το Γκρόζνι, είναι δίπλα μας όπως δίπλα μας είναι και οι ιμπεριαλισμοί ΟΛΩΝ των κρατών, όποια δικαιολογία κι αν έχουν, όποιο ψευδοθεό κι αν επικαλούνται. Γιατί ο αντιιμπεριαλισμός που δεν είναι αντικρατικός είναι ΑΠΑΘΗ! ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ” Κι όμως αυτή την απάτη δεν την δέχεται ούτε ο ιμπεριαλισμός που είναι εξόχως αντικρατικός όταν πρόκειται για τους ανταγωνιστές του, τα σχετικά πιο μεγάλα ιμπεριαλιστικά κράτη ή τα μικρά κράτη του Τρίτου Κόσμου που θέλει να καταβροχθίσει ή να εξαρτήσει και να εκμεταλλευτεί. Και οπωσδήποτε ο τσετσένικος λαός αντιστέκεται τόσο σθεναρά επειδή ακριβώς υπερασπίζει το δικαίωμα του στην ξεχωριστή κρατική ύπσταση, δηλ. την ανεξαρτησία. Είναι εύκολο να υπερασπίζεσαι ένα λαό που σφάζεται, αλλά τι θα γίνει όταν οι Τσετσένοι, και ή-

δη το κάνουν, περάσουν στην αντεπίθεση και σκοτώνουν Ρώσους στρατιώτες; Είναι αρκετά σοβαροί άνθρωποι και κρατούν όπλα για να τα χρησιμοποιήσουν. Το Βελιγράδι του σέρβικου φασισμού, η Πρίστινα της σέρβικης εθνοκάθαρσης και του μεγαλοαλβανικού σοβινισμού δεν έχουν καμιά ομοιότητα με το ισοπεδωμένο και αντιστεκόμενο Γκρόζνι που υπερασπίζεται την ελευθερία του. Όλες αυτές τις αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου ο αναρχισμός ούτε θέλει να τις δει, ούτε να τις λύσει γι’ αυτό και βλέπει μόνο την πλευρά της ενότητας των ιμπεριαλιστών: “*Μήπως οι Ρώσοι βοήθησαν ουσιαστικά τη Γιουγκοσλαβία κατά των Αμερικανών; Γιατί άλλωστε να το κάνουν; ποιος αμφιβάλλει για την αλληλεγγύη ανάμεσα στους χωροφύλακες; Έτσι και οι Αμερικάνοι “διαμαρτύρονται” για τη σφαγή στην Τσετσενία. Κανόνες διακρατικών σχέσεων*”. Η σύγκρουση απλά δεν υπάρχει και δεν μπορεί

να υπάρχει αφού η αρχή είναι κάτω ΟΛΑ τα κράτη. Η μόνη αντίθεση για τον αναρχικό είναι λαοί-κράτη.

Παρά την αρνητική του πάντως πλευρά το κείμενο αυτό είναι κύρια θετικό γιατί δείχνει τη δυναμική της πολιτικής αυτονομίας ενός τμήματος του αναρχισμού από το ψευτο-ΚΚΕ και τους φαιοκόκκινους. Γι’ αυτό υπήρξε και το γράμμα στην *Ελευθεροτυπία*. Ωστόσο αυτό το κομμάτι των αναρχικών έχει πολύ δρόμο ακόμα να διανύσει. Από μια άποψη μοιάζει να βρίσκεται πολιτικά στη δικιά μας εποχή του 1985, όταν η ΟΑΚΚΕ είχε τη

γραμμή “*Ούτε Ρωσία - Ούτε ΗΠΑ*” και ο αναρχισμός περνούσε τότε στην πολιτική υπηρεσία του ψευτο-ΚΚΕ με τις φωτιές στο κέντρο της Αθήνας. Δεκαπέντε χρόνια μετά κανείς δεν βρίσκεται στην ίδια άθλια θέση και σε κάθε περίπτωση αυτό είναι πολύ σημαντικό.

ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

Τα εγκλήματα που διαπράττουν οι ρώσοι Χίτλερ στην Τσετσενία είναι αδύνατο να αποκρυφτούν από τα μάτια της διεθνούς κοινής γνώμης, με πιο χαρακτηριστικό την πρόσφατη σφαγή στο Αλχάν-Γιουρκ. Ωστόσο, οι Ρώσοι προσπαθούν να μετριάσουν τις εντυπώσεις και να αποσιωπήσουν όσα περισσότερα μπορούν.

Γι’ αυτό το σκοπό έχουν απαγορεύσει την ελεύθερη πρόσβαση των ξένων τηλεοπτικών ανταποκριτών στο κατεχόμενο απ’ αυτούς τμήμα της Τσετσενίας. Επιδιώκουν να εμποδίσουν τη μετάδοση εικόνων από το μέτωπο, εικόνων που θα είχαν μεγάλο αντίκτυπο στην κοινή γνώμη. Όπως αναφέρεται στη *Μοντ*, 26-27/12/1999: “*Για να πάρουν εικόνα, οι δημοσιογράφοι θα πρέπει να περάσουν από τις περιηγήσεις που ετοιμάζουν για τον Τύπο αξιωματούχοι του ρώσικου υπουργείου Αμυνας (“επιθεώρηση” των στρατευμάτων) ή του υπουργείου Πληροφοριών (επισκέψεις σε στρατόπεδα προσφύγων)*”. Εκεί, όπως αναφέρει η ανταποκρίτρια του ΤF1 στη Μόσχα, Φρανσουάζ Μαρί Μορέλ: “*Μπορούμε να πάρουμε συνέντευξη από τους πρόσφυγες, αλλά οι Ρώσοι είναι στα 10 μέτρα. Και αν θέσουμε κανένα ερώτημα για τους βομβαρδισμούς ή για τις θηριωδίες, αυτό τους εκνευ-*

ρίζει. Γι’ αυτούς υπάρχει εκμετάλλευση από την πλευρά των δυτικών ΜΜΕ και επεμβαίνουν”. Σύμφωνα με τον Κέβιν Μπίσοπ του BBC για να περάσουν δημοσιογράφοι στην Τσετσενία χρειάζονται την άδεια του ρώσικου στρατιωτικού επιτελείου στο Μογντόκ, το ίδιο και για να πάνε στο κέντρο Τύπου του Μογντόκ. Οι δυτικοί δημοσιογράφοι κινδυνεύουν να πιαστούν όμηροι όπως ο Γάλλος Ολιβιέ Φλετιά, ή ακόμη και να εκτελεστούν, όπως πρόσφατα έγινε με τρεις Άγγλους.

Οι μόνοι τρόποι που έχουν για να καλύψουν με εικόνα τον πόλεμο είναι ή να περάσουν τα δυσδιάβαστα ορεινά σύνορα με τη Γεωργία, ή να μεταμφιεστούν σε Τσετσένους πρόσφυγες που επιστρέφουν στην Τσετσενία και να μπου σε φορτηγό, ή τέλος να “λαδώσουν” τους ρώσους στρατιώτες για να τους αφήσουν να περάσουν με συνοδεία στην κατεχόμενη Τσετσενία κι από κει να το σκάσουν για τις ελεύθερες περιοχές. Εκεί, σύμφωνα με τον ρεπόρτερ του France Info, Νικολά Πουανκαρέ: “*Για να αντιμετωπίσουν τη ρώσικη προπαγάνδα, Τσετσένοι δημοσιογράφοι κινηματογράφησαν τα συντρίμια του Γκρόζνι. Καταφέρνουν να κυκλοφορήσουν τις κασέτες τους*”. Με τους Τσετσένους βρίσκονται και ρώσοι δημοσιογράφοι, σύμφωνα με το

Newsweek, 22/11/1999, τους οποίους όμως υποψιάζονται ότι διοχετεύουν πληροφορίες στο ρώσικο στρατό. Στο Γκρόζνι, όπως και σε άλλες περιοχές που ελέγχουν οι Τσετσένοι, η λήψη δορυφορικών εικόνων είναι υπερβολικά δύσκολη γιατί απαιτείται χρόνος και ο δημοσιογράφος βρίσκεται εκτεθειμένος στις ρώσικες οβίδες.

Οι Ρώσοι εφαρμόζουν και άλλα τεχνάσματα για να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη. Σύμφωνα με το Διεθνές Παρατηρητήριο του Ελσίνκι (17/12/

1999) αναγκάζουν τους πρόσφυγες που βρίσκονται σε στρατόπεδα της γειτονικής Ιγκουσετίας, και ειδικότερα όσους έχουν μεγάλη ανάγκη (άρρωστοι, πολύτεκνοι) να επιστρέψουν στην Τσετσενία, έτσι ώστε να μην μπορούν να δίνουν συνεντεύξεις σε ξένους ανταποκριτές. Η μέθοδος είναι πολύ απλή: Τους κόβουν το φαγητό, και στη συνέχεια οδηγούν τα φορτηγά όπου διαμένουν σε τσετσένικο έδαφος. Το Παρατηρητήριο διαμαρτυρήθηκε γι’ αυτό με επιστολή στον Πούτιν.

ΡΙΓΗ ΣΤΗ ΔΥΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 8

ας”.

Στη συνέχεια, ο αρθρογράφος του *Εκονομιστ* αναφερόμενος στα γεγονότα που προηγήθηκαν της στρατιωτικής εισβολής στην Τσετσενία, εννοώντας τις φονικές βόμβες της ΚGB στη Μόσχα και στις άλλες πόλεις, συμπεραίνει:

“*Δεν υπάρχουν για την ώρα σαφείς ενδείξεις που να πιστοποιούν την ταυτότητα των δραστών. Οι τσετσένοι αντάρτες στις γραμμές των οποίων συμπεριλαμβάνονται και ορισμένα ιδιαίτερα απεχθή άτομα, θα μπορούσαν να είναι οι ένοχοι. Ελλείψει αποδείξεων όμως, δικαιούμαστε να συμπεριλάβουμε και άλλους υποψήφιους στη λίστα των υπόπτων. Ένας από αυτούς είναι ακριβώς η μυστική υπηρεσία της οποίας προϊστάτο ο Πούτιν -παλαιότερα ο σκληρός πυρήνας της ΚGB, που σήμερα ονομάζεται FSB*”. Και καταλήγει: “*Επί του παρόντος όμως η αλήθεια είναι ότι τα πραγματικά γεγονότα συμπεριλαμβανομένης της ιδιότητας του Πούτιν ως πρώην αρχηγού της κατασκοπείας κλίνουν περισσότερο προς την πλευρά της κατασκοπίας παρά προς την πλευρά της απαλλαγής*”.

Συνεννόηση Σημίτη-Καραμανλή για την εσωκομματική πάλη στη Ν.Δ

συνέχεια από τη σελ. 1

οργάνων” όταν τα όργανα θα αποφασίσουν ότι πρέπει επιτέλους να τελειώνει αυτό το “αίσχος” με τις παραιτήσεις των ηγετών μετά από κάθε εκλογική ήττα.

Ήδη η Μπακογιάννη έχει αποδεχτεί αυτό τον όρο του Καραμανλή και μάλιστα έχει αναλάβει να τον διατυμπανίζει σε κάθε ευκαιρία. Δηλώνει λοιπόν παντού ότι δεν συμφωνεί με την αντικατάσταση του Καραμανλή μετά από μια ενδεχόμενη ήττα της ΝΔ στις εκλογές.

Αυτή η στάση της Μπακογιάννη είναι τεράστιας σημασίας γιατί σημαίνει ότι η μητσοτακική ομάδα δεν θα είναι σε θέση να βάλει θέμα αλλαγής Καραμανλή. Αλλά αν δεν το βάλει αυτή ποιος άλλος θα το κάνει; Μπορεί να το κάνει ο Έμπερτ μόνος του; Είναι σχεδόν απίθανο.

Βέβαια η Μπακογιάννη, και ίσως ο πατέρας της, προφανώς δεν έκαναν μια τέτοια κολοσσιαία υποχώρηση χωρίς ανταλλάγματα. Αυτό φάνηκε στις 11 του Γενάρη όταν ο Καραμανλής προχώρησε ξαφνικά σε έναν ανασχηματισμό αρμοδιοτήτων μέσα στον κομματικό κοινοβουλευτικό μηχανισμό κάνοντας τομεάρχες της ΝΔ τον προστατευόμενο της Μπακογιάννη, Βουλγαράκη καθώς και τον γενικά ευρωπαϊόφιλο Μ. Κεφαλογιάννη. Βέβαια αυτούς τους έβαλε σε δευτερεύουσες δουλειές, τον πρώτο σε τομέα αντίστοιχο με το ΥΠΕΧΩΔΕ και τον δεύτερο σε τομέα σχετικό με το Υπ. Βιομηχανίας. Όμως τομεάρχης σημαίνει έτσι κι αλλιώς υπουργός σε ενδεχόμενη μελλοντική κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας.

Προσπάθεια λοιπόν για προσεταιρισμό και μάντρωμα του

Αβραμόπουλου, εξαγορά των μητσοτακικών με επιταγές χωρίς αντίκρισμα, εξασφάλιση και δέσμευση των πάντων για μη αλλαγή αρχηγού σε περίπτωση ήττας, αυτή είναι η τακτική του Καραμανλή σ’ αυτή την περίοδο. Η συνύψιση αυτής της τακτικής είναι το Συνέδριο Συσπείρωσης που ετοιμάζει ο Καραμανλής για να σύρει τους πάντες πίσω από τον προσωπικό κομματικό του μηχανισμό που αυτό το Συνέδριο θα είναι προορισμένο να ενισχύει.

Ασφαλώς αυτό το Συνέδριο δεν θα μπορούσε όχι μόνο να πραγματοποιηθεί, αλλά κυρίως δεν θα μπορούσε να εξαγγελθεί για τις 2 του Απρίλη αν ο Καραμανλής δεν είχε πάρει υπόγειες εγγυήσεις από τον Σημίτη ότι οι εκλογές δεν θα πραγματοποιηθούν τουλάχιστον πριν από τα τέλη του Απρίλη. Κανένας σοβαρός πολιτικός αρχηγός δεν θα προσδιόριζε Συνέδριο σε μια τέτοια πονηρή εποχή ρισκάροντας να το αναβάλει τελευταία στιγμή ή να το πραγματοποιήσει σε καθεστώς αλλοπροσύνης.

Δεν είναι από την άλλη μεριά τυχαίο ότι ο Καραμανλής άλλαξε ξαφνικά γραμμή και αντί να ζητάει εκλογές ζητάει από τον Σημίτη να “ξεκαθαρίζει το τοπίο” δηλαδή να προσδιορίσει πότε θα κάνει τις εκλογές, ενώ ταυτόχρονα ζητούσε προχθές από το κόμμα του να πάψει να σηκώνει τα κομματικά λάβαρα στις κομματικές φιέστες του αρχηγού και να σηκώνει τις ελληνικές σημαίες, ενώ επίσης ξαφνικά άρχισε να ρίχνει τους τόνους. Αν αυτή δεν είναι μια πολιτική δέσμευση απέναντι στην κλίκα Σημίτη με την οποία ο Καραμανλής μοιράζεται κοινή τακτική για εκλογές μετά τον Μάη και χαμηλούς τόνους, τότε τι είναι;

Πιστεύουμε ότι στα πλαίσια αυτής της κοινής πολιτικής μπορεί να εξηγηθεί και η συζήτηση που γίνεται στο επιτε-

λείο Σημίτη για ένταξη του Κοντογιαννόπουλου στη ΝΔ. Ασφαλώς οι πραγματικοί φιλοευρωπαίοι του ΠΑΣΟΚ, που φωλιάζουν ευτυχισμένοι κάτω από τα φτερά του Σημίτη, θέλουν τον Κοντογιαννόπουλο στο κόμμα τους. Όμως αυτή τη στιγμή μια τέτοια προσχώρηση δεν λειτουργεί αποδυναμώνοντας τον Καραμανλή, ούτε ενισχύει αποφασιστικά τον καχεκτικό ευρωπαϊσμό του ΠΑΣΟΚ, αλλά αδυνατίζει τον “κύκλο των χαμένων ηγετών” της ΝΔ που αν δεν διασπαστούν, δεν διαλυθούν, δεν απομονωθούν υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να βγάλουν ένα δημοκρατικό φιλοευρωπαϊκό κόμμα της αστικής τάξης. Φιλοευρωπαϊκά πολύ μικρά κόμματα επιτρέπονται σ’ αυτή την ευλογημένη από τον Τσάρο χώρα σαν δημοκρατική της πρόσοψη, αλλά πολύ μεγάλα απαγορεύονται αποφασιστικά.

Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά με τον Αβραμόπουλο. Ενώ ο Μάνος, που παίζει με μια χούφτα δημοκρατών διανοούμενων δίχως μεγάλη πολιτική πείρα και νεύρο, δεν εμποδίστηκε να φτιάξει το ευγενικό κόμμα του, ο αδίστακτος και μεθοδικός δημαγωγός Αβραμόπουλος που μπορεί να μιλήσει στις μάζες, εμποδίστηκε με ειδικούς τραμπούκικους μηχανισμούς καθοδηγούμενους από την Ρηγίλλης. Ακόμα και τώρα που ο Καραμανλής καλεί τον Αβραμόπουλο σε συνεργασία βάζει από την άλλη μεριά τον τραμπούκο του, τον Γ. Κεφαλογιάννη, να τον απειλεί και να τον βρίζει για να σπάσει τις αντιστάσεις του στην προσέγγιση και σε κάθε περίπτωση για να μην τολμήσει ποτέ να φτιάξει κόμμα.

Με αυτό τον τρόπο ο αρχιτραμπούκος Καραμανλής εκφοβίζει όχι τόσο τον ίδιο τον Αβραμόπουλο, όσο εκείνους που θέλουν να τον πλησιάσουν για να στελεχώσουν το νέο κόμμα.

Τα διοξινούχα

Αναδημοσιεύουμε παρακάτω ένα πολύ έξυπνο χρονογράφημα του Κ. Μάργαρη. Ο Μάργαρης είναι ένας ειδικός στα ζητήματα του περιβάλλοντος, καθηγητής Πανεπιστημίου, που εδώ και πολλά χρόνια τα έχει βάλει με τον οικολογικό σκοταδισμό, δηλαδή με τους σοσιαλφασίστες που έχουν ντυθεί οικολόγοι για να επιτίθενται στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και τελικά και στο ίδιο το περιβάλλον χτυπώντας τη βιομηχανία και συμμαχώντας με κάθε είδους μικρομεσαίους και γενικά “πολιτικά εγκεκριμένους” καταστροφείς του περιβάλλοντος. Αυτός ο άνθρωπος έχει γίνει κακός μπελάς για το άντρο αυτού του είδους της σκοταδιστικής οικολογίας και γενικά του εκλεπτυσμένου σοσιαλφασισμού που είναι ο ΣΥΝ, γιατί έχει και την κακή συνήθεια να αρθρογραφεί έντονα στο μεγάλο Τύπο.

Το κείμενο αυτό έπεσε τυχαία στα χέρια μας ξεφυλλίζοντας τον Οικονομικό Ταχυδρόμο της 22 Ιούλη του περασμένου χρόνου όταν ήταν στο φόντο της η υπόθεση με τις διοξίνες και τα βελγικά κοτόπουλα:

Διοξινούχα

- “Στο γραφείο της Γενικής Γραμματείας Προστασίας του Καταναλωτή η ανησυχία ήταν στο έπακρον:
- Οι μητέρες δεν γνωρίζουν αν το βρεφικό γάλα είναι καλό.
- Εσείς τις ανησυχίσατε αδικώς. Η γραμματέας, με τις δηλώσεις της, κατατρομοκράτησε τον κόσμο!
- Έχουμε υποχρέωση να προστατεύσουμε τον καταναλωτή και θα το κάνουμε. Τα τσιράκια των πολυεθνικών θα πάνε στην μπάντα.
- Συγχαρητήρια. Μόνο που να διαβάζατε το κουτί του βρεφικού γάλακτος, θα βλέπατε ότι περιέχει γάλα αποβουτυρωμένο. Το λίπος που προσθέτουν είναι φυτικής προέλευσης.
- Εμείς είπαμε για τη διοξίνη.
- Μόνο που θα έπρεπε να ξέρετε ότι η διοξίνη εντοπίζεται στο ζωικό λίπος, επομένως το αποβουτυρωμένο γάλα είναι “καθαρό”. Γιατί τρομοκρατήσατε τις μητέρες; Που έφτασαν να ψάχνουν για αμερικάνικα γάλατα.
- Θα μας κατηγορήσεις επειδή ενδιαφερθήκαμε; Είδες με πόσο θάρρος είπε η γραμματέας ότι τα κοτόπουλα των 50 ημερών είναι προβληματικά; Στο χωριό της, για να μεγαλώσουν τόσο θέλουν μήνες.
- Και με το σιτάρι, έπαιρνα 80 κιλά το στρέμμα, ενώ σήμερα φτάσαμε τα 700 κιλά. Και με το γάιδαρο πήγαινα στο διπλανό χωριό σε δύο ώρες ενώ με το αυτοκίνητο σε δέκα λεπτά.
- Και δεν είναι το αυτοκίνητο επικίνδυνο;
- Όμως εμένα η γιαγιά μου έπεσε από το γάιδαρο!
- Μη με διακόπτεις σε παρακαλώ. Εμείς ενδιαφερόμαστε για τον καταναλωτή και για την υγεία του.

- Μόνο που με τη συμπεριφορά σας τους τρελάνατε. Εσείς έχετε υποχρέωση να τους αναφέρετε το σωστό. Όχι να τους πανικοβάλλετε.

- Τα λες αυτά για μας, που προτείνουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση να καταστραφούν όλα τα δεσμευμένα Βελγικά προϊόντα;

- Γι’ αυτό και σας μήνυσαν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο και θα μας καταδικάσουν και από πάνω.

- Είσαι, μωρέ, με τα διεθνή μονοπώλια;

- Όχι, είμαι με τη λογική. Είναι λογικό να αποφασίζεις να καταστρέψεις ένα προϊόν, επειδή είναι ύποπτο λόγω προέλευσης;

- Και βέβαια.

- Και αν αυτό το προϊόν είναι εντάξει; Κάνε πρώτα αναλύσεις, δες τα αποτελέσματα και μετά αποφασίζεις. Να είναι προπέτες οι ιδιώτες το καταλαβαίνω, να κάνει όμως τα ίδια ένας κρατικός υπεύθυνος είναι κατάρια λάθος.

- Δηλαδή να τρώμε διοξίνη;

- Κατ’ αρχήν, με κάθε μερίδα γαύρο τηγανητό που τρως στο εστιατόριο, και από τη στιγμή που ο εστιατοράς έχει κάνει προηγούμενος δέκα τηγανιές, τη διοξίνη την παίρνεις κανονικότητα.

- Σώπα, αδελφέ, και βρήκα ένα ταβερνάκι στη γειτονιά μου, που κάθε βράδυ τρώω γαύρο και γόπες τηγανητές.

- Στις πόσες τηγανιές ο ταβερνιάρης αλλάζει λάδι;

- Μιλάμε για κουτσομούρες, όχι για αυτοκίνητα!

- Κι όμως, το πρόβλημα της διοξίνης με τα κοτόπουλα του Βελγίου προέκυψε επειδή η εταιρεία που τους προμήθευε τις ζωοτροφές χρησιμοποιούσε ως πρώτη ύλη τα λάδια από τα “τηγανίδια” των εστιατορίων. Τα καμένα μαγειρικά λάδια από τα συνεχή τηγανίσματα έχουν τη διοξίνη. Αν θέλετε να προστατεύσετε τον Έλληνα καταναλωτή, να βγάλετε οδηγία για το πότε θα αλλάζουν τα λάδια οι ταβερναράιοι.

- Στο χωριό, η μάνα μου πρώτα τηγάνιζε με το ίδιο λάδι καμιά δεκαριά φορές πατάτες, μετά περνούσε. Άλλες τρεις-τέσσερις φορές τους κεφτέδες και κατέληγε στα ψάρια. Στο τέλος ότι έμενε το έκανε σαπούνη.

- Τότε μην ανησυχείς, έχεις φάει τη διοξίνη της ζωής σου.

- Πάψε να με τρομάζεις. Αρκετά έπαθα με τον πρόεδρο Παπαρόπουλο, στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε.

- Αυτός που είναι εκατόν πενήντα κιλά, έχει χοληστερίνη 450, καπνίζει σαν το φουγάρο και τρέμει - τρομάρα του - τη διοξίνη;

- Όχι, κανείς λάθος. Αυτός που λες είναι ο πρόεδρος των υγιεινιστών-φυτοφάγων. Ο Παπαρόπουλος είναι εκείνος που το Πάσχα έπαθε διάτρηση στομάχου επειδή έφαγε ένα αρνί!

ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΑΡΣΕΝΗ

Στο φύλλο αρ. 342 της Νέας Ανατολής (12/12/1999) εξηγήσαμε την αδυναμία του σοσιαλφασισμού στο μέτωπο των καταλήψεων παρά τις ευνοϊκότερες σε σχέση με το 1998 προϋποθέσεις να φουντώσει ένα τέτοιο κίνημα, και εκτιμήσαμε πως η ενδεχόμενη ήττα των καταλήψεων θα σήμαινε την απομόνωση του πολιτικού καθοδηγητή τους, του ψευτοΚΚΕ, από τους μαθητές, με την ταυτόχρονη αποκάλυψή του σαν το πιο μεγάλο γκρουπούσκουλο της χώρας.

Τελικά το αντιδραστικό κίνημα στην παιδεία νικήθηκε, αλλά ο ρωσόφιλος Σημίτης φαίνεται διατεθειμένος να επουλώσει τις πληγές του σοσιαλφασισμού και να το αναζωογονήσει. Πριν τα Χριστούγεννα, οι μαθητές των κνίτικων συντονιστικών ανακοίνωσαν νέο συλλαλητήριο για τις 14 Γενάρη, και το Διοικητικό Συμβούλιο της ΟΛΜΕ πρότεινε δύο 48ωρες απεργίες για 27-28 Γενάρη και 3-4 Φλεβάρη. Σε σύσκεψη των υπουργών της ομάδας επικοινωνίας και σχεδιασμού (όπου δε συμμετέχει ο Αρσένης, αλλά ο Λαλιώτης) και του πρωθυπουργού, αποφασίστηκε ο διάλογος με την εκπαιδευτική κοινότητα **εφόσον οι συνθήκες το απαιτήσουν**. Μάλιστα, η απόφαση αυτή συγκαταλέγεται στις βασικές προτεραιότητες της κυβερνητικής πολιτικής για τον Γενάρη, ώστε να μην αναζωοπωρωθούν οι καταλήψεις, ιδιαίτερα πριν τις εκλογές. Επιπλέον, ο διάλογος θα αφορά τα σημεία εκείνα στα οποία μπορεί να προκύψουν εντάσεις (Ελευθεροτυπία, 7/1/2000).

Όμως το σημείο της μεταρρύθμισης που προκαλεί την ένταση εναντίον του Αρσένη είναι το ΑΣΕΠ (στην αξιολόγηση των καθηγητών ο Αρσένης έχει ήδη υποχωρήσει). Η προβοκατόρικη φράση “εφόσον οι συνθήκες το απαιτήσουν” και ο δήθεν φόβος αναζωοπύρωσης καταλήψεων, όταν δεν προκύπτει από τα πράγματα κάτι τέτοιο, δίνει πολιτικό αέρα στους ηττημένους βαριά μέσα στους σοσιαλφασίστες μαθητές και καθηγητές κνίτες. Δίχως την πίεση των καταλήψεων, αλλά με σύμμαχο τον Σημίτη που ασκεί πολιτική πίεση χωρίς “κίνημα”, είναι τώρα σε θέση να ξεκινήσουν ένα νέο μπαράζ κινητοποιήσεων εναντίον του ΑΣΕΠ για την τελική παραίτηση του Αρσένη. Πραγματικά είναι ακατανόητο που μπορεί να στηρίζεται ο “φόβος για αναζωοπύρωση” και ποιες συνθήκες επιβάλλουν διάλογο με ΟΛΜΕ και συντονιστικά.

Αξίζει να σημειωθεί πως ο Αρσένης δήλωσε πως ο ίδιος δεν εκτιμά ότι θα υπάρξει καμία αναζωοπύρωση γιατί “έχει επικρατήσει παντού η άποψη ότι κανείς δεν μπορεί να στερήσει την ελευθερία του άλλου και να εμποδίσει την απρόσκοπτη λειτουργία των σχολείων” (Ελευθεροτυπία, 7/1/2000).

Αλλά ο πανίσχυρος πια Σημίτης αποφασίζει ερήμην του Αρσένη που βρίσκεται στο στόχαστρο.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Στην Τσετσενία η Δύση με την άθλια στάση της επιτρέπει στους Ρώσους να σφάζουν και αυτό που θέλει τώρα είναι μια "γρήγορη ρώσικη νίκη" για να μην αναγκαστεί να έρθει σε σύγκρουση με τη ρώσικη υπερδύναμη κάτω από την πίεση των λαών της. Όμως τα εγκλήματα που κάνουν οι νεοχιτλερικοί κάτω από το φως του ήλιου δεν μπορούν ούτε να καλυφθούν ούτε να αποσιωπηθούν. Οι διεθνείς οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατηγόρησαν τη Ρωσία ότι εφαρμόζει στρατιωτικές τακτικές που ισοδυναμούν με εγκλήματα πολέμου.

Η γνωστή μας διεθνής οργάνωση "Γιατροί Χωρίς Σύνορα" κατάγγειλαν τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Ρωσία και ειδικά την πρόσφατη ανακοίνωση των Ρώσων ότι δεν αναγνωρίζουν την ιδιότητα του πρόσφυγα σε άνδρες από 10 έως 60 ετών οι οποίοι θεωρούνται όλοι ύποπτοι σαν αντάρτες, με μοναδικό ενοχοποιητικό στοιχείο το γεγονός ότι είναι Τσετσένοι πολίτες!

Ο ανταποκριτής του BBC Αντριου Χάρντιγκ σε ανταπόκριση του (13/1/2000) αναφέρει ότι στα ρώσικα σημεία ελέγχου στα τσετσενικά σύνορα, οι Ρώσοι εμποδίζουν τους άντρες να περάσουν τα σύνορα: "Σ' ένα συνοριακό φυλάκιο, είδα ένα πλήθος από 200 περίπου οργανωμένους άντρες Τσετσένους, όλοι πολίτες, που μέχρι τώρα είχαν καταφέρει να φεύγουν και να επιστρέφουν ελεύθερα.

Τώρα ο δρόμος τους εμποδίστηκε από Ρώσους στρατιώτες με διαταγές να μην αφήσουν κανένα ενήλικο κάτω από 60 να περάσει τα σύνορα.

Στο ίδιο σημείο, μία 37χρονη γυναίκα με δύο νέα παιδιά περίμενε νέα του άντρα της, ενός μηχανικού. Ήταν σταματημένος ένα χιλιόμετρο πιο κάτω στο δρόμο στην άλλη πλευρά, δεν μπορούσε να περάσει. Κατάδικσε τους νέους κανονισμούς: "Οι Ρώσοι λένε ότι πολεμούν ενάντια σε τρομοκράτες, αλλά είναι πολίτες όπως εμείς που υποφέρουμε", είπε".

Η Διεθνής Αμνηστία και το Διεθνές Παρατηρητήριο του Ελσίνκι υποστήριξαν τη γαλλική οργάνωση.

Σύμφωνα με το Διεθνές Παρατηρητήριο, η Μόσχα εσκεμμένα παραβαίνει τις διεθνείς υποχρεώσεις της. Εν τω μεταξύ μέσα στο Γκρόζνι παραμένουν παγιδευμένοι 20.000 πολίτες σύμφωνα με τις ρώσικες αρχές. Οι Τσετσένοι αντάρτες εκτιμούν ότι οι εγκλωβισμένοι φθάνουν τους 40.000.

Ο ρώσικος στρατός διακρίνεται για τις βαρβαρότητες στις πόλεις που καταλαμβάνει ή ανακαταλαμβάνει. Ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα που ήρθε στη δημοσιότητα είναι το χωριό Αλχάν

Γιουρκ. Οι πηγές αναφέρουν ότι στο Αλχάν Γιουρκ στο διάστημα 1-9 του Δεκεμβρίου εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες πάνω από 40 άτομα και τα σπίτια τους λεηλατήθηκαν. Ένας κάτοικος του χωριού είπε: "Βρήκα τα πτώματα δύο γειτόνων μου. Οι Ρώσοι τους είχαν κάψει για να εξαφανίσουν τα ίχνη". Άλλος κάτοικος είπε: "Οι Ρώσοι ξερίζωσαν το αυτί ενός πεντάχρονου κοριτσιού για να της πάρουν το σκουλαρίκι" (Ελευθεροτυπία, 22/12/1999). Ένας πρόσφυγας δήλωσε στο Διεθνές Παρατηρητήριο του Ελσίνκι: "Τρόφιμα, εξοπλισμός, έπιπλα, πορσελάνες και άλλα πράγματα απομακρύνονται με φορτηγά". Οι Ρώσοι απαγορεύουν την έξοδο από τα σπίτια από τις 1 το μεσημέρι έως τις 11 το πρωί. Για να γυρίσουν οι Τσετσένοι πρόσφυγες στο Αλχάν Γιουρκ πρέπει να δώσουν περίπου 100-150 ρούβλια. Για να φύγουν, 400 ρούβλια. Η σφαγή στο Αλχάν Γιουρκ αρχικά διαψεύστηκε από το ρώσικο στρατό. Όμως το BBC αποκάλυψε ένα βίντεο που δείχνει τον αντιπρόσωπο της ρώσικης κυβέρνησης Νικολάι Κότμαν να επιπλήττει τους στρατιώτες για όσα έγιναν σε αυτό το χωριό (Μοντ, 26-27/12/1999). Τότε, η ηγεσία του ρώσικου στρατού που στην αρχή χαρακτήρισε το ρεπορτάζ "ψεύτικο", αναγκάστηκε να δεχτεί ότι η υπόθεση "πρέπει να ερευνηθεί". Σε όλη την Τσετσενία, οι Ρώσοι βομβαρδίζουν αδιάκριτα νοσοκομεία και σπίτια, εκτελούν συνοπτικά τους κατοίκους, λεηλατούν

ότι βρουν, αθετούν προκλητικά τις δεσμεύσεις τους για ασφαλή έξοδο των Τσετσένων πολιτών από το Γκρόζνι εκβιάζοντας τους πρόσφυγες να δώσουν χρήματα για να φύγουν.

Στο μεταξύ η Παγκόσμια Τράπεζα αποφάσισε να χορηγήσει δάνειο εκατό εκατομμυρίων δολαρίων στους ναζιστές ώστε να σφάζουν πιο γρήγορα περισσότερους Τσετσένους. Σκοπός του δανείου είναι "ο εκσυγχρονισμός της βιομηχανίας άνθρακα". Εκπρόσωπος της Παγκόσμιας Τράπεζας είπε ότι τα χρήματα ήταν "ειδικά χαρακτηρισμένα" και δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για άλλο σκοπό. Αυτή ήταν η επίσημη δικαιολόγηση του αίσχους. Η εισβολή στην Τσετσενία όπως έχει παραδεχτεί και ο ίδιος ο Πούτιν επιβαρύνει σημαντικά τον κρατικό προϋπολογισμό. Οι ρώσικες πηγές λένε ότι το κόστος του πολέμου τους τελευταίους τρεις μήνες του 1999 υπολογίζεται σε 50 δισεκατομμύρια ρούβλια ή 2 δισεκατομμύρια δολάρια. Το κόστος συμπεριλαμβάνει τον οπλισμό, πολεμοφόδια, καύσιμα αλλά και τους "υπερωριακούς" μισθούς που χρειάζονται οι Ρώσοι στρατιώτες για να σφάζουν. Ένα μεγάλο μέρος από αυτά τα χρήματα τα έχει προμηθεύσει ο δυτικός κορβανάς σε μία χώρα που χωρίς να παρουσιάζει ανάπτυξη εξελίσσεται διαρκώς στρατιωτικά. Η τελευταία πληρωμή από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο έγινε τον Ιούλιο και ήταν 640 εκατομμύρια δολάρια. Οι Ρώσοι ισχυρίζονται ότι

το κόστος του πολέμου της Τσετσενίας καλύπτεται από την αύξηση των φόρων και από την αύξηση της τιμής του πετρελαίου που δημιούργησαν "πλεόνασμα" προϋπολογισμού. Ακόμα και αν το δεχτεί κανείς αυτό το έωλο επιχείρημα, το "πλεόνασμα" της καταχρεωμένης Ρωσίας βασίζεται στους πακτωλούς των πιστώσεων της Δύσης. Ο ναζιστής Πούτιν είχε το θράσος μάλιστα να ισχυριστεί τον Οκτώβριο ότι επειδή η Τσετσενία είναι "η μαύρη τρύπα όπου τα ρώσικα χρήματα εξαφανίζονται για χρόνια, και ένα μέρος τους καταλήγει στο εξωτερικό, ο πόλεμος κοστίζει λιγότερο από τη λειτουργία αυτής της μαύρης τρύπας"! (από άρθρο του αναλυτή του BBC, Stephen Mulvey, 12/1/2000).

Δηλαδή, κατά τον Πούτιν αυτός ο πόλεμος θα μπορούσε να θεωρηθεί και ένα μέσο καταπολέμησης της παραοικονομίας! Μιλάμε για ακραίο γκεμπελισμό.

Παρά την κτηνώδη στάση των Δυτικών που συναγωνίζεται την κτηνωδία των νέων τσάρων, οι Ρώσοι δεν έχουν καταφέρει να καταλάβουν το Γκρόζνι. Ήταν σύμφωνα με τις διακηρύξεις τους "ζήτημα ημερών" κι έχουν περάσει ήδη τέσσερις μήνες. Οι τσετσένοι πατριώτες χωρίς υλική βοήθεια απ' το εξωτερικό αλλά αποφασισμένοι να διεξάγουν έναν παρατεταμένο παλλαϊκό πόλεμο, έχουν ήδη καταφέρει σοβαρά πλήγματα και έχουν πολλές φορές ταπεινώσει τον πανίσχυρο ρώσικο στρατό.

Αν ο Γέλτσιν ήρθε στην προεδρία της Ρωσίας πάνω στο τανκς του σκηνοθετημένου πραξικοπήματος τον Αύγουστο του 1991 σαν "υπερασπιστής της δημοκρατίας, ο Πούτιν έρχεται σαν "υπερασπιστής των εθνικών της συμφερόντων" πάνω στα τανκς της

εισβολής στην Τσετσενία και της γενοκτονίας του λαού της. Όπως ο Γκορμπάτσφ προώθησε το Γέλτσιν από το πουθενά έτσι και ο τελευταίος προώθησε τον ως χθες άγνωστο Πούτιν, αρχικά σαν πρωθυπουργό και μετά σαν πρόεδρο με την παραίτηση του. Τον εγκατάστησε στο Κρεμλίνο και προετοίμασε το έδαφος για να γίνει αγαπητός στην κοινή γνώμη.

Πραγματικά η προβοκάτσια των καγκεπιτών με τις ανατινάξεις των πολυκατοικιών στη Ρωσία έφερε τον πόλεμο μέσα στα σπίτια των Ρώσων. Ο Πούτιν ήρθε σαν εγγυητής της ασφάλειας τους και της χώρας μέσα σε ένα κλίμα γενικής διαφθοράς και σκανδάλων. Ήταν ο ισχυρός άντρας που ζητούσε η Ρωσία.

Στην πραγματικότητα ο Πούτιν είναι ο άνθρωπος που θα κάνει πιο ανοιχτά

χιτλερική τη ρώσικη πολιτική, δίχως η Δύση να αισθανθεί ότι απειλείται ιδιαίτερα. Ο Πούτιν είναι η συνέχεια του τάχα φιλοδυτικού Γκορμπάτσφ και του τάχα φιλοδυτικού Γέλτσιν. Αυτή η μεταμφίεση θα γίνεται πιστευτή στη Δύση, γιατί απέναντι στον Πούτιν θα υπάρχουν πάντα οι πιο ανοιχτοί Χίτλερ, δηλ. οι Ζιουγκάνοφ, Ζιρινόφσκι, και οι πιο ανοιχτοί μεγαλορώσοι τύπου Λουζκόφ και Πριμακόφ. Από αυτή την άποψη και ο Πούτιν είναι μεταβατικός. Ο ρώσος Χίτλερ δεν έχει ακόμα έρθει στην επιφάνεια. Ακόμα κατασκευάζεται στα υπόγεια της ΚGB.

Πούτιν: Άλλο ένα βήμα για την προετοιμασία του νέου Χίτλερ

ΡΙΓΗ ΣΤΗ ΔΥΣΗ

Έχουμε ασχοληθεί σε παλιότερα άρθρα της Νέας Ανατολής με τις ανησυχίες των πιο οξυδερκών δυτικών αναλυτών του Τύπου σε ό,τι αφορά τις εξελίξεις στη ρώσικη πολιτική σκηνή τα τελευταία χρόνια.

Αυτή η μερίδα του αστικού Τύπου ψάχνει να βρει τις αιτίες πίσω από τα πραγματικά γεγονότα, και αρχίζει να υποψιάζεται σοβαρά ότι μετά το 1991, πίστεψε λαθεμένα ότι η Ρωσία εγκατέλειψε τον ηγεμονισμό μιας παγκόσμιας υπερδύναμης και ότι μπήκε σε τροχιά αστικών μεταρρυθμίσεων δυτικού τύπου.

Η δεύτερη μέρα σε πέντε χρόνια εισβολή-εθνοκάθαρση των νεοχιτλερικών στην Τσετσενία, ξεκαθάρισε ακόμα πιο

πολύ το τοπίο και διέλυσε τις αυταπάτες που με ιδιαίτερη επιμέλεια έσπειρε ο ρώσικος θίασος με όλες τις μεταμφιέσεις του στην περίοδο Γέλτσιν. Εδικά μετά την τάχα απρόβλεπτη παραίτησή του "μισοανήμπορου" Γέλτσιν και την άνοδο του "εκλεκτού" Πούτιν στο ύπατο αξίωμα στο Κρεμλίνο, οι ανησυχίες αρχίζουν να γίνονται υπαρκτός φόβος για τους δυτικούς λόγω του πολύ σκοτεινού παρελθόντος του νεαρού καγκεπιτή.

Παραθέτουμε απόσπασμα από άρθρο του Εκδόμωστ για το πρόσωπο του νέου τσάρου: "Από τη στιγμή που ανέλαβε την πρωθυπουργία, μόλις πριν από τέσσερις μήνες, και ιδιαίτερα από τη στιγμή που ανέλαβε πρόεδρος την περα-

σμένη εβδομάδα, βάλθηκε να κάνει καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις προς όλες τις κατευθύνσεις, έτσι που να εμφανίζεται σα δημοκράτης απέναντι στους δημοκράτες, οπαδός των μεταρρυθμίσεων απέναντι στους μεταρρυθμιστές, "σκληρό καρύδι" απέναντι στους σκληροπυρηνικούς, μετριοπαθώς φιλοδυτικός απέναντι στους φιλοδυτικούς. Αυτό που έχει όμως σημασία δεν είναι τι λέει, αλλά τι κάνει.

Και τα πιο σημαντικά που έχει πράξει, τόσο στη σύντομη σταδιοδρομία του σαν πολιτικού ηγέτη, όσο και στη μακριά θητεία του σαν κατάσκοπος, προκαλούν έντονη ανησυχία... Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τον πρώην αρχηγό της αντικατασκοπίας να γίνεται πρόεδρος της Δημοκρατί-

